

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΒΑΡΟΜΑΔΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ & ΚΥΡΙΑΚΗ

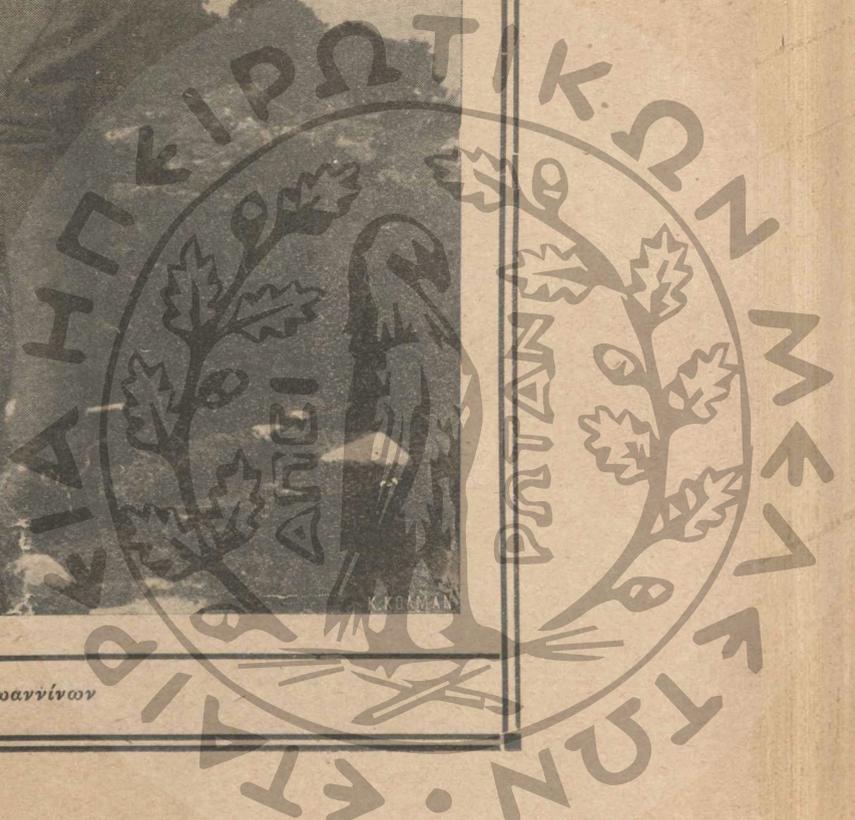
Έτος 6ον Ἀριθ. 439

Διευθυντής : ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀθήναι. — Πέμπτη 9 Μαΐου 1913

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως τῶν Ἰωαννίνων

Τὸ ταξείδιον τοῦ Διαδόχου εἰς τὰς ἐλευθερωθείσας Ἑλληνικὰς χώρας δὲν στερεῖται βέβαια τῆς πολιτικῆς του σημασίας.

Πρόκειται πάντοτε περὶ μιᾶς ἀνηλῆς περιποιήσεως πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς, οἵτινες ἐπέδθησαν ἤδη ὑπὸ τὸ βασιλικὸν σκήπτρον τοῦ Πατρὸς Του, ἀλλὰ πρόκειται συγχρόνως νὰ καταδειχθῇ εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους τὸ ἀμιγὲς αἰσθημα τῶν κατοίκων τῶν χωρῶν τούτων καὶ ὁ εὐκρινὴς καὶ ἔντονος πόθος των νὰ προσαρτηθῶσιν ὀριστικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ ἡμᾶς δὲν ἐρχομεν ἀνάγκην νὰ μάθωμεν τὰς ἀποθεωτικὰς ἐκδηλώσεις τῶν κατοίκων τούτων πρὸς τὸν βασιτὴν τῆς εὐτυχοῦς ἡδὴ δυναστείας, διὰ νὰ πεισθῶμεν περὶ τῆς δυναμείας τῆν ὅποιαν ἔχει εἰς τὰ μέρη ἐκείνα ὁ πόθος τῆς ὀριστικῆς παραμονῆς των εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ ἡμᾶς δὲν ἐρχομεν ἀνάγκην νὰ μάθωμεν τὰς ἀποθεωτικὰς ἐκδηλώσεις τῶν κατοίκων τούτων πρὸς τὸν βασιτὴν τῆς εὐτυχοῦς ἡδὴ δυναστείας, διὰ νὰ πεισθῶμεν περὶ τῆς δυναμείας τῆν ὅποιαν ἔχει εἰς τὰ μέρη ἐκείνα ὁ πόθος τῆς ὀριστικῆς παραμονῆς των εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Τοῦτο ὅμως ἐπηρεπε καὶ ὅσον ἴσως δὲν ἀνέμεναν. — Ὅχι μόνον οἱ πρόξενοι τῶν Δυνάμεων εἰς τὰ μέρη ταῦτα, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἔξενοι ἀνταποκριταὶ οἱ παρευρεθέντες εἰς τὰς ἐπιλιχθείσας σκηνὰς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρῦψουν τὴν ἐκπληξίν των διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ ἐκεῖ Ἑλληνικοῦ αἰσθήματος καὶ νὰ συγκρατήσουν τὴν ἀγανάκτησίν των διὰ τὰς ταπεινὰς διαβολὰς, αἵτινες ἐκκλιόφθον μέρη χθὲς εἰς τὸν ἔξενον τύπον.

Ἐδνυχῶς τὰ τεκμήρια ταῦτα δὲν θὰ χρησιμεύσουν ὡς ἔπλα μόνον εἰς χεῖρας τῆς Ἑλλάδος. Θὰ χρησιμοποιοῦνται καταλλήλως καὶ ἀπὸ τὰς δυνάμεις ἐκείνας, αἵτινες δὲν ἄνευθῶσιν νὰ διαστραφῇ τὸσον καταφύρας τὸ δικαίον τῶν Ἐθνικοτήτων.

Ἡ δὲ φωνὴ τῶν ὑπερασπιστῶν τούτων δ' ἀπεχθῆσιν ἀρμόδιος, διότι τὰ ζητήματα ταῦτα δὲν θὰ λύσῃ πλέον ἢ θέλησις μιᾶς ἢ δύο Δυνάμεων, ἀλλ' ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ὁ Διάδοχος Γεώργιος ἐξακολουθῶν τὴν περιόδιαν Του εἰς τὰ ἀπελευθερωθέντα μέρη ἐπεσκέψθη, μετὰ τὸ Μοναστήριον, τὴν Κορυθαίαν, τὴν Κόνιτσαν, τὸ Λιποκοβίτιον καὶ τὴν Πρεμετῆν καὶ ἀναμένεται ἐπιστρέφει νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα. Παντοῦ τυγχάνει πρωτοφανοῦς εἰς ἐνθουσιασμῶν ἰσοδοχῆς. — Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας κ. Ἀσκούιτ καὶ ὁ ὑπουργὸς κ. Τσορτσελ ἐπεσκέψθησαν τὴν Κέρκυραν καὶ εἶτα τὰς Ἀθήνας, παραμειναντες ἐναυθὰ ἀπὸ τοῦ ἀλογεῖματος τοῦ Σαρβάτου μέχρι καὶ τῆς προίτας τῆς Κυριακῆς. Κατόπιν μετέβησαν εἰς Ἀργιστόλιον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Μάλταν. — Οἱ προϊόνται σοφῆρ τοῦ στρατοῦ μας Γογκάκης καὶ Καραπαντίδης, καταδικασθέντες εἰς θάνατον εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἐτουφεκίσθησαν. — Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν κ. Στράτος καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Στόλου τῶν Αἰγαιῶν κ. Κουντουριώτης ἠγχορίστησαν ἐπίσημος τὸν ἀποχωροῦντα ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Ναυτικοῦ ὀργανοῦ κ. Τάφνελ, διὰ τὸ ἔργον του ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ Στόλου μας. — Αἱ διαπραγματεύσεις διὰ τὸ ζήτημα τῆς συνομιλοῦσας τῆς εἰρήνης ἐξακολουθοῦν.

“ΕΛΛΑΣ”

Εἰκονογραφημένη Διεβδομαδιαία Ἐπιθεώρησις ἐκδομένη Πέμπτην καὶ Κυριακῆν. — Τὸ φύλλον 10 λεπτά.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ

Ἐσωτερικὸν ἔτησίαι δραχ. 10 ἔξάμ. δραχ. 5 Ἐξωτερικὸν 15 8

Τραφεῖα ὁδοῦ Ἐσθίων 45

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνήθως τὴν ἐποχὴν αὐτήν, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνάξεως τῶν θερινῶν θεατρικῶν παραστάσεων, ἡ δημοσιογραφία ἄλλοτε μὲ ὑφους ἰκευτικῶν καὶ ἄλλοτε μὲ πένναν βουτηγμένην εἰς μύδρους ἀπευθύνεται εἰς τὸν ἑκάστοτε προϊστάμενον τῆς Ἀστυνομίας, ζητοῦσα τὴν ἐπιβεβαίωσιν του διὰ τὸ αἰώνιον ἄλυτον ζήτημα τῶν γυναικείων καπέλλων. Καὶ μεθ' ὅσα γράφονται, καὶ μεθ' ὅλας τὰς περιφρονητικὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις, φαίνεται ὅτι αἱ τοῦ παρελθόντος ἔτους σχετικαὶ τῆς ἀστυνομίας μᾶς διαταγαὶ ἐκοιμήθησαν ἐφέτος τὸν νήδυμον ὑπὸ μανδαγόραν ὕπνον καὶ βλέπομεν νὰ εἰσηλαύνουν πάλιν εἰς τὰ θεάτρα πάνοπλα, τεράστια γυναικεῖα καπέλλα, ποῦ μὲ τὸ μωρὸν ἔταμοῦ σήμιά των, τὰ ἀτέια φουντωτὰ πτερά των καὶ τὰ ἄλλα πολυπόνημα καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐξαρτήματα τὸν κάνουν νὰ χαθῇ ἀπὸ τὸν ὀπισθεν καθήμενον δολοκλήρος ἢ σκηνῆ, μὲ τὸ «ἔτσι τὸ θέλω» δὲν ἐπιτρέπουν νὰ παρακολουθῆσι τις καὶ νὰ ἴδῃ τὴν παράστασιν. Εἰς μάτην ὁ δυστυχισμένος ὄραγιᾶς, ποῦ ἐπλήρωσε δύο καὶ σαρανταπέντε ἢ τρεῖς καὶ ἔξηντα, θέτει εἰς ἐνέργειαν ὅλην τὴν εὐλογίαν τῶν κινητηρίων νεύρων τοῦ λαμοῦ του, στρέφει ἀπλητισμένος καὶ κἀθιδρωτὸς τὴν κεφαλὴν ποῦ δεξιᾷ καὶ πότῃ ἀριστερῇ, ταινιέται ἐκροβατικῶς δολοκλήρου τὸ σῶμά του, διὰ ν' ἀνακαλύψῃ μίαν σχοιμάδαν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δυναθῇ νὰ ἴδῃ μίαν γυνίαν τῆς σκηνῆς. Ὁ δεσποτικὸς καὶ ἀγέρωχος αὐθέντης, ὁ αὐθαίρετος αὐτὸς χωροδεσπότης, τὸ γυναικεῖον καπέλλον, δὲν ἐπιτρέπει τίποτε...

Κυρία μου, φράσιαι καὶ ἄσχημοι, νέαι καὶ γραταὶ, ἔργασμοι καὶ δεσποινίδες, πλοῦσιαι καὶ πτωχαὶ, δὲν θὰ βᾶδισῶ ἐφέτος τὴν πεπατημένην ζήτησίν τῆν ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀρμόδιων, οἱ ὅποιοι, ἔως ὅτου συζητήσουν, σκεφθοῦν καὶ ἀπεφασίσουν, καταλλήλως πάντοτε νὰ θέτουν εἰς ἐφαρμογὴν τὰ μέτρα των, ὅταν πλέον ἴηεν πολὺ ἀργά. Ὅχι! Ἀπειθῶνομαι εἰς τὰ χαριτωμένα κεφαλάκια σας καὶ τὰ παρακαλῶ ἐξ ὀνόματος τῶν τυραννομένων δημοπολιτῶν μου νὰ λύσουν πλέον τὰ δεσμὰ τῆς δουλείας μας, ἀφοῦ εἰρισκόμεθα εἰς τὴν κατ' ἐξοχίαν ἀπελευθερωτικὴν τῆς ἀνθρωπότητος περιόδον. Τὶ διάβολο! Ἐδῶ κόσμος καὶ κόσμος ἐταλαιωρηθῆναι καὶ ἔχουν τὸ αἶμα των, κόσμος καὶ κόσμος ἀνεστασάθη ἐπὶ ἓνα ἔτος γ'οῖν τῆς ἐλευθερίας, δολοκλήρου ἀτοκτοκρατεῖα διεμελισθῆναι διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἀτόμου, καὶ θὰ ἐπιμένετε τὸσον σκληροκαρδίως, χάριν ἐνὸς καπέλλου, διὰ μίαν ἰδιοτροπίαν σας ἐπὶ τέλους, νὰ μᾶς ἔχετε σιδηροδεμένους εἰς τὴν σκληρίαν; Κυρία μου, προσέξτε! Οἱ λαοὶ ζητοῦν τὴν ἐλευθερίαν των κατ' ἀρχὰς πάντοτε μὲ ἰκεσίαις καὶ κατὰ μέτρα, ἀλλ' ὅταν δὲν εἰσακούονται αἱ παρακλήσεις των, ἐπαναστατοῦν. Καὶ ἢ ἐξέγερσις των εἶνε ἀγρία καὶ ἐκδικητικῆ. Καὶ ἢ ἐξέγερσις τοῦ καλοῦ, ἐπ' ὅσον οἱ ἄνδρες εἰρισκόμεθα εἰς τὸ στάδιον τῆς παραλήσεως, καὶ μὴ λησμονήτε, ὅτι εἰς τὰ ἀνδρικά πιλοποικεῖα ὑπάρχουν καὶ πανύψηλα καπέλλα...

Ὁ Μόνος

ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΠΡΟΣ ΕΥΡΕΣΙΝ ΠΟΛΕΜΟΥ

Καὶ ὁ πόλεμος εἶνε μία ἔξις. Ἐξίς δὲ τὸν ὅποιον δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς εὐκολὰ ν' ἀποφύγῃ. Ἐταὶ οἱ ἐπίστρατοὶ μας, ἐνθ' εἰς τὴν ἀσπίδα τοῦ πολέμου μας, ἐπεθόμενον ὅσον τὸ βουτηγμένον γρηγορώτερα νὰ τελεῖσθῃ ὁ πόλεμος καὶ νὰ γυρίσουν εἰς τὰ σπήτια των, εἶτα ἐπιταχύνουσιν τὸσον καλὰ καὶ ἠσθάνοντο τούτην τῆν ἀπὸ τὸν πόλεμον ὅστε δὲν εἶεν ἡμετέραν βίαν νὰ τελεῖσθῃ. Καὶ σήμερὰ δὲ ἀκούω, καὶ ὁ πόλεμος ἐτελείσκει, κανεὶς δὲν δεκτικὸν ἕμην ἀντιπονησίαν νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ σπίτι του. Ἀπειναντίας ἡ πλειονοψηφία τῶν ἐπιστρατῶν ἔχει ἀποκτήσῃ τέτοιαν ἀγάτην πρὸς τὸν πόλεμον, ὅστε εὐχαρίστως ἢ ἄρχιζε νέον πόλεμον ἔξ ὀχθῆς.

Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν ἐτρέφοντο οἱ ἀπολεμογαρότεροι ἐπ' ἀρεκτόν. Ἄλλα τώρα ἐκλείπει πᾶσα ἐλπίς ἐπιταχύνουσιν ἢ ἐπαναλήψουσιν τοῦ πολέμου. Λοιπὸν οἱ φιλοπόλεμοι, ἐκείνοι ποῦ ὁ πόλεμος τοὺς ἔγινεν ἔξις, οἱ καταταχθέντες ἐπὶ τὴν χώραν νὰ ἔχουν ὑποχρέωσιν ἄλλα ἢ τὴν ἀπὸ ἀγάτην πρὸς τὸν πόλεμον, τὶ θὰ γίνοντο τώρα; Ἰὼς θὰ ἐξακολουθήσουν πολεμικὰς ἐπιπολέμησεν μὲ ἀνταρτικὸν ὄμμα εἰς τὴν ἑλπίδα κεδονίαν, εἶτα μὲ τὸν Γαρβαλιδιῶν εἰς τὴν ἑλπίδα κεδονίαν, εἶτα μὲ τὸν Γαρβαλιδιῶν εἰς τὴν ἑλπίδα κεδονίαν. Πρέπει νὰ τρέξουν πρὸς εἰρήνην πολέμου... Ἐγὼ ὅμως εὐχόμαι μίαν δεινὴν ἀνταρτίαν... — Ποῖαν; — Ἡ ἐπανόστασις τοῦ Μεξικῶ ἐξουλοθεῖ. Σῶμα Γαρβαλιδιῶν ἐπὶ ἐκεῖ διὰ τὸ νὰ γυρισθῇ διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν Μεξικανῶν. Συγχρόνως ἐπίτηται καὶ πολλοὶ φιλελευθέροι Ἀγγλοὶ ὡς ἐθελόται. Λοιπὸν ἀνεπιτησθῆναι ἐγὼ μὲ ἕνα Ἀγγλον ταγματάρχην ἀρχὴν ἐθελοντικοῦ σώματος τῶν πᾶσι ἐκείνους τῆς ἑλπίδος. Θὰ ἔλθουν δὲ μὲ μίαν καὶ ἄλλα πολεμιστὰς ὡς ἀντίταξι ἢ ὡς Γαρβαλιδιῶν στὸν πόλεμό μας.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Συνεργάτης μας φοιτητῆς μᾶς γράφει τὰ ἑξῆς: — Πρὸ δύο περὶπου ἐτῶν συνεισθῆναι ἀπὸ μαθητῶν φοιτητῆς κάποιου φοιτητικῆς ἑνώσεως τὸ ὄνομα «Ἐνωσις Ἑλλήνων φοιτητῶν». Ἐκτοτε ἡ ἑνωσις διετήρησε μόνον τὸν τίτλον τῆς ἀνευ οὐδεμιᾶς ἄλλης δράσεως. Καὶ σήμερον ἡ ἑνωσις αὐτὴ μὴ ἀριθμοῦσα ἐμὴν ἐπισημοσύνην, ἀλλ' εἰς οὐδὲν σπουδαῖον καὶ ἠθελόν, ἀναλόγως τῶν προσημάτων ἰδεοῦν τῆς προέβῃ, πλὴν μερικῶν ἐνεργειῶν τῆς διὰ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ θεατρικοῦ εἰσιτηρίου καὶ διὰ τὴν γυναικείων ἐκδηρῶσιν ἀναψυχῆς. Ἐπέσσαν πᾶσα καὶ τὸσα σπουδαῖα γενεῖται. Ὁμοίως, οἱ τεχνίται κτλ. ἐκνευρώθησαν καὶ οἱ ἀνθρώποι γοαυμάτων, ἡ Φοιτητικὴ ἑνωσις, ἐπὶ μᾶτη. Οἱ ὄλγοι λοιπὸν φοιτητῆς μᾶς καλλίως θὰ εἶνε νὰ ὀνομάσουν τὴν συντροφίαν των «Ἐκδρομῶν» καὶ ὄχι «Ἐνωσιν Ἑλλήνων φοιτητῶν».

Ο ΑΣΚΟΥΙΤΟ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Μᾶς ἦλθεν ὁ Ἀγγλος Πρωθυπουργὸς Ἀσκούιτ οἰκονομικῶς καὶ ὁ ἄποστολὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Τσώρτσελ. Ἦλθαν ἰσχυροί, ἀλλ' οἱ τοῦτοις τοὺς εἰδομέν, τοὺς ἐπεδεδέχθησαν οἱ τοῦτοις... ἐσολοκισμένοι.

ΟΙ ΚΥΚΛΟΙ ΤῶΝ ΧΑΡΕΙΝΩΝ

Ἡ κρατοῦσα γνώμη εἰς τοὺς καλοῦς ἀποφορημένους αὐτοὺς κύκλους εἶνε ὅτι ἡ ἀρχὴ τοῦ κ. Ἀσκούιτ εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε μὴ στήσις πολιτικῆς σημασίας. Καὶ διασταυρωτικῶς κρίσις καὶ γνώμη. — Ἐξόπιστος ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆς ἔχει ὅσον μὲ τὴν εἰρήνην... — Κατὰ τεκταινέται. Ἡ Ἀγγλία δὲ ἀπονονηθῆ ὅπως ἀντιδράσῃ κατὰ τῆς Ἰταλίας. — Ὁ «Ἀσκούιτ» ἦλθε νὰ δώσῃ ὄδριν εἰς τὸν Βενιζέλον... — Ὅχι. Ἀπειναντίας. Ἦλθε νὰ τὸν συμβουλεύσῃ εἰς τὰ ζήτηματα... τὰ ὅποια δὲν ἐξέπευσε νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὰς Ἀθήνας... — Δὲν ἐμάθετε οὐδὲν ὅτι ὁ Ἀσκούιτ ἐπὶ τῆς μετὰ τὰ μεσάνυχτα εἰς τὸ σπίτι τοῦ Βενιζέλου... — Μάλιστα τὸν ἤρθε μὲ τὰ γυναικεῖα καὶ οὕτω καθέξις!

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΑΣΚΟΥΙΤΟ

Ἡ θαλαμηγός μὲ τὸ μυθιστορικὸν ὄνομα «Γόσσα» ἀπὸ τὴν νῆσον τῶν Φαιάκων κατέπλευσεν ὀλιγαχῶς εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως Ἀργεῖου. Ἐκεῖθεν ἰδιαίτερα ἀμυστοσύνη παρελαβε τὸν Ἀσκούιτ καὶ τὸν λαμπρόν του ἐπιτελεῖον, καὶ τοὺς ἔφερεν ἐν ὄρατον ἀπόγευμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας. Μετὰ μικρὴν ἀνάπαυσιν ἀνήλθον εἰς τὴν Ἀκροπόλιν. Ἐγενεῖται εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν αἱ πάλιν τὴν νύκτα, ὑπὸ τὸ σελήνωφον, ἐπεσκέψθησαν τὸν Παρθένωνα... Κατόπιν ἐκοιμήθησαν. Οἱ μισοὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὁ ἄλλοι μισοὶ εἰς τὸ μέγαρον τῆς Πρεσβείας των. Τὸ πρωτὸν συνήλθον καὶ ἐπεσκέψθησαν τὸ Ἀρχαιολογικὸν ἀνεπαύθησαν, καὶ τὸ ἀπόγευμα κατῆλθον εἰς τὸν Πειραιᾶ. Ἐκεῖ ἐπεβύβησαν εἰς τὴν «Γόσσα» καὶ ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Μάλταν.

Ἐτάχον τὸν ἄνθρωπον, οἱ ὅποιοι δὲν κοιμῶνται, διὰ νὰ λύσουν τὸ μέγα αὐτὸ πρόβλημα: Κατὰ τὸ διάστημα τῶν εικοσιτεσσάρων ὡρῶν, ποῦ ἐφιλοξένησαν αἱ Ἀθήναι τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Ἀγγλίας, πότε τὸν εἶδεν ὁ κ. Βενιζέλος ἢ ὁ κ. Κορομηλάς; Ὅτι τὸν εἶδαν μὴ φορὰ καὶ «τὰ εἶπαν ἕνα χέρι», οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἔχουν καμμίαν ἀμφιβολίαν. Διὰ τί ἄλλο, ὡς παρακαλῶ, ἠμποροῦσαν νὰ θαλασοπνεύσῃν καὶ νὰ ἔλθουν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ Ἀγγλος Πρωθυπουργὸς καὶ ὁ πρῶτος λόφος τοῦ Ναυαρχείου, παρὰ διὰ κάποιον σπουδαῖον μαγεῖον;... Ἄρα ποῦ γράφουν αἱ ἐφημερίδες, ὅτι τὸ ταξεῖδι των ἦτο τάχα ἀπὸ ἐκδρομῆς ἀναψυχῆς, εἶνε παραμύθια διὰ τοὺς μικρὰ παιδιά. Ἄρα πότε καὶ ποῦ ἐγενεῖν ἡ μεγάλη συνομιλία, ἡ ὁποία ἀργότερα θὰ μεταβῆ τὴν ὄψιν τῆς Εὐρώπης; Ἐδῶ εἶνε ὁ κόμβος! Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν κοιμῶνται ἀπὸ προχθῆς, διὰ νὰ τὸν λύσουν...

Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχουν καὶ τὸσον ἀδικον! Αὐτὸ τὸ ἐξαφανικὸν πέρασμα τοῦ Ἀσκούιτ εἰς τὸσον ἀνομήλους καιροῦς, εἶνε πειρασμὸς διὰ τὸν καθένα. Ὅσον φρόνιμος, ὅσον ψυχρὸς καὶ ἄν εἶνε κανεὶς, ὅσον καὶ ἄν δὲν ἔχη τὴν Ρωμαϊκὴν συνήθειαν νὰ φαντάζεται παντοῦ δακτύλους καὶ μαγικὰ μαγεῖα, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴν ὑποθέσῃ ὅτι κάποιον, κρυφὰ, μυστικῶς, χωρὶς νὰ τὸ πᾶρῃ εἰδῆσθαι κανεὶς, συνητήθησαν οἱ δύο Πρωθυπουργοί; Ἐγὼ τοῦλάχιστον τὸ ἥκουσα βεβαιωμένον κατὰ συμπερασμὸν ἀπὸ ἀνθρώπων, περὶ τῆς διαπονητικῆς ἀριότητος τῶν ὁποίων δὲν εἶχε ὡς τότε καμμίαν ἀμφιβολίαν. Φαντασθῆτε τώρα τί εἶνε ἱκανοὶ νὰ σκέπτονται, νὰ φαντάζονται καὶ νὰ λέγουν οἱ δυστυχεῖς ἐκείνοι, τῶν ὁποίων

ἐξηγητήθη τὸ νευρικὸν σύστημα ἀπὸ τὴν πολυήμερον αὐτὴν παρακολούθησιν τῶν μαϊνάνων καὶ τῶν λαβυρινθῶν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς — αὐτὸ εἰς τὴν γλώσσάν μας λέγεται *μαλλιά-κουβάρια* — καὶ οἱ ὅποιοι ἔχσαν καὶ τὸ λίγο μυαλὸ ποῦ εἶχαν, ἐμβυθάνοντες εἰς τὰ μυστήρια τῶν πολυχρόμων Βίβλων τῆς Διπλωματίας, ὅπως τὴν ἐπαθεῖν ἄλλοτε καὶ ὁ Δὸν Κιζώιης μὲ τὰ βιβλία τῆς πλανοῦδιου Ἰποσύνης...

Καὶ δυστυχῶς, μετὰ μᾶς, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶνε ὄλγοι. Ἡ μαγία τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς ἔχει καίμει ὅσοι πολυλόγητοι ὄντα, τὸσον δὲ εἰς τὰ καφενεῖα ὅσον καὶ εἰς τὰ σαλόνια, πάντοτε προσκόπτεται κανεὶς ἐναντίον «ἐιδικῶν», οἱ ὅποιοι τὰ ξεῦρουν ὅλα καὶ παίζουν τὴν διπλωματίαν εἰς τὰ δακτύλια... Εἰς κάποιον ἀπὸ αὐτοῦς, ἕνας φρονιμώτερος ἔλεγε προχθῆς, ὅτι δὲν πιστεῖται νὰ εἶνε καμμίαν ἡμαρτίαν τὸ πέρασμα τοῦ Ἀσκούιτ εἰς τὸν λιμένα τῆς πόλεως, εἶνε, ὅτι δὲν συνητήθη δὲν μὴ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μας.

— Καλὴ! καλὴ! ἀπεκρίθη ὁ μακαριὸς ἄμαθ' ἀκούσης μεθυστὸν τὰ μαντάτα... ἀπὸ τὸν Λονδίνον, ἔρχεται καὶ μὸς λέγει: «Ἐ, φιλαράκο μου! ἄλλοδ τὰ κακαρίσματα, καὶ ἄλλοδ γένουσι ἢ κόττες!...»

ΓΡΗΓ. ΕΞΟΠΟΛΟΓΟΣ

ΕΚΔΡΟΜΕΣ ΣΤΗΝ ΑΤΤΙΚΗ

ΠΕΝΤΕΛΗ

Μὲ μιὰ καλὴ συντροφίαν, ἀπὸ πενήντα νεανικὰ ἔφηβον πρόσωπα, ποῦ τὸ καθένα ἡ νεότης ἔχει ζωηροσύνην τὸ χαμόγελο τῆς χαρᾶς τῆς ἔξις, βρέθηκα στὸ τραῖν τῆς Κηφισίας ποῦ εἰς τὸ σταθμὸν στῆς 6 π.μ. ἀκριβῶς.

Μὲ γέλια καὶ ἀστεῖα ἐφάρσασεν χωρὶς νὰ καταταχθῶν τὴν ὥρα, στὸ Μαροῦσι. Ἐκεῖ μᾶς ἐπεριμένε δολοκλήρου στρατιὰ συντρόφων... τετραπῶδες, οἱ ὅποιοι χωρὶς κανένα παράπονον καὶ ἐναντίον μᾶς ἐδέχθησαν στῆς πλάτες τους καὶ νὰ μᾶς μεταφέρουν στῆν Πεντέλη... τὰ καὶ μὲν τὰ γαῖθουράκια καὶ τὰ ξεβόασμα κρυολογητικῶς, μὰ καὶ μᾶς... ξεθεώσαν ἐπίσης ἢ ὡς τῆς τῆς μῆσιν μου νὰ σὰς τὸ δολοκλήρη! φρεῖ! Ἄνεμος αὐτὸς πρᾶσις ποῦ μόνον στῆν Ἑλλάδα ἀπατῆ κανεὶς, καὶ ἄνεμος σὲ κεραιεῖς, καταφρονητικῶς ἀπ' τὸν κατακλινοῦ καὶ ἡδονικὸν γαλακτοδὸ καρπὸ τους, ὕστερα ἀπὸ περιμύσταντα παλῆθον γραφικῶν γεφυρῶν, λῶφον, κατοφρεῖων, καὶ πρὸ πάντων, ὕστερα ἀπὸ τὴν διασκεδάσει ποῦ μᾶς ἐχάρισαν οἱ... φίλοι γαῖθαρα, ἀρῶμας στῆν πλατεία τῆς Πεντέλης, μὲ τὰ πελορικὰ δέντρα καὶ τὸ κρῖο καὶ ἰδανικῆς γλυκύτητος νερό.

Ἡ Φύσις ἐπροσπάθησε νὰ μᾶς εὐχαρισήσῃ ὅσοι μὴ ποῦσεν περισσότερο, καὶ γι' αὐτὸ ἄλλοτε μὲ μιὰ θεορατὴ ὀμπρέλλα ἀπὸ μουσελίνα στὸν οὐρανὸν, ποῦ ἔδειχνεν ὅλα τὰ γύρω τοπεῖα, βασιλεῖα τοῦ πεύκου καὶ τοῦ σκουίνου καὶ πρᾶσινα τῆς ὑγείας Παλάτια, ὄνειραμένα, θεῖα, παραδείσια.

Μὰ ποῦ παντὸς τὸ νερὸ! ἐπὶ μεγάλα ποτήρια τὴν ὄρα, ἐδέχτο ὁ στόμαχος μου χωρὶς καμμίαν διαμαρτυρίαν — ὅπως συνήθιζε — καὶ μάλιστα τὸ νόστιμον εἶνε ποῦ εὐρισκα κενὸ στὰ χεῖρα μου τὸ ποτήρι, ποῦ μὸλις τὸ εἶχα ἀγγίσει στὰ γέλη! Τί νερὸ ἄλθει!... Χωρὶς γαῖθουράκια πεῖα, καί... δίποδας, ἐπὶ γαῖς στὸ παλῆθ παλάτι τῆς κοντέσσης Παναγιῆς. Ἐνα μουσχορμησμένον μέγαρον ἀπὸ Πεντελικὸ μάρμαρον, Βενετσιάνικον καὶ μᾶζι Ἀραβικὸν ρυθμῶν.

Τώρα γυρισμένην τὰ ταβάνια του, καὶ σὲ κάθε μυστηριώδη γωνίαν του πεῖκα καὶ ἀργυροσφίς! Πόσα κεντήματα ρομαντισμοῦ μοῦρεται κανεὶς νὰ γράφῃ γι' αὐτὸ τὸ γυρισμένον παλάτι ποῦ ἄλλοτε δέχθηκε τῆς εὐτυχῆς καὶ τῆς δυστυχῆς τῆς ζωῆς... Πιὸ πέρα, ἄλλο σπίτι, τοῦ Σκουῖτ μὲ ἕνα ἠμυρετὸ, περιτριγυρισμένον ἀπὸ τοῖνον. Πιὸ πέρα ὁ πρᾶσινος οὐρανὸς τῶν σκουίνων καὶ πρὸ πέρα στὸ φόντον τὸ Πεντελικὸν ὄρος μὲ τῆς

λευκῆς του μαρμαροπύργης, ποῦ ἀπὸ μέσα τους βγήκαν τόσα ἀπὸ τὸ ἀνάσιν ἀνεκτίμητα, ἀσπίκα ἀριστοτεχνήματα!

Μιὰ μαριδερὴ γυναικίαν τοῦ βουνοῦ, μᾶς πλησίασε μὲ τὰ παιδιά της γιὰ νὰ μᾶς πωλήσῃ γυαλοῦτι. Τὴν ρωτήσαμε καὶ μᾶς ἀπήντησε σὲ ὅλα, γιὰ τὴν ζωὴ τῆς εὐτυχισμένη ἐκεῖ ἀπᾶν μέρη στὰ βουνὰ καὶ στῆν καλύβια τῆς. Εἶπε πῶς ἔχει διακόσια πρόβατα ὁ ἀντρας τῆς, καὶ σὰν τῆς εἶπαμε πῶς εἶνε εὐτυχημένη, καὶ πλοῖσιαι, ἀφοῦ εἶπε τόσα ἔα, ἐκείνη μᾶς ἀπήντησε ἔσα ἔσα. — «Ἐ! οἱ σεις ἔχετε τὰ πρόβατα πρόβατα, καὶ κείνα εἶνε τὰ καλλίτερα!... Ἄν καὶ τὸ δικαίον μοῦ ἐπέτρεπε νὰ ὀμολογήσω στῆν γυναικίαν τοῦ βουνοῦ ὅτι τὰ πρόβατα πρόβατα μου δὲν εἶνε ὡς ποσότης ἕξαι κἄν λογον, δὲ μπόρεσα νὰ μὴ χαμογελάσω ἀπ

ΔΙΗΓΗΜΑ
"Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ ΠΑΝΤΑ ΚΕΡΔΙΖΕΙ,"

Η νεαρά Κυρία Φουριόζου, την οποίαν τόσοον εξήλεον αι συνομήλικοί της κερία, τόσοον διά την μελαγχροινήν όμορφιά της, όσον και διά την χάριν, με την οποίαν πάντοτε ένεδύετο, κατώφωσε πάντοτε να περνά καλά με την φιλαργυρίαν του ήλικιωμένου συζύγου της. Πολλοί, έλεγον, ότι τούτο όφειλετο, εις τό ότι δεν είχαν άποκτήσει τέκνα και επομένως ή άγάπη, ή μεταδομένη πολ- λάκις εις τά τέκνα, περιωριζετο μεταξύ των δύο συζύγων άλλοι πάλιν έλεγον ότι ο κ. Φουριόζος ίκανοποιεί πσαν επιθυμίαν της συζύγου του, έστο και αν μόνον την εφρατάζετο, άρκει να μην υπερβάλετο εις δαπάνας. Έν τούτοις, από τινος ή Κυρία Φουριόζου εφραίνετο κάποις μελαγχολική, ίδίως δέ όταν εις τός επισκέψεις ή εις τούς χορούς και συναυ- λίας, συνήγα μίαν όμοιωμένην φίλην της και τότε μάλιστα ένας άσθητός παρατηρητής θά διεκρινε ότι τό βλέμμα της κ. Φουριόζου προσ- οπέπτε με λαχτάρα, εις είδος βροχιολίου, εκ μαργαριτών και αδαμάτων, πού έφερον εις τόν ώριον βροχιόνα της ή φίλην της.

— Α! Αν ελγα και εγώ ένα παρόμοιον, έλεγε παραπονετικά εις τόν φιλάργυρον συζυ- γόν της.
— Ούφ, γυναίκα μου, μά δεν σε φθάνουν τόσα πού έχεις; Άρρησέ με τώρα να διαβά- σω τίν εφημερίδα μου.
— Άγάπη μου, εινε έκτακτον μά τό ειδες; Τό ειδες;

Αυτή ήτο ή στιχομυθία, την οποίαν πολλά- κς ήκουετο να επαναλαμβάνη τό άνδρόγγυον εκείνο.
— Μά επί τέλους, έγινες κοινούτι, γυναίκα μου! Πολύ καλά; μά ξεύρεις πόσο κοστίζει; τής ειπε κάποτε.
— Κοστίζει μόνον τρεις χιλιάδας φράγκα! Μόνον τόσον!...

— Πά, πά. Εινε πολύ άκριβόν, αλλά πώς έμαθες την αξίαν του;
— Νά σου πώ, άγάπη μου, όταν κανείς έν- διαφέρεται πολλά μανθάνει ήρώτησα την φί- λην μου, και μου ειπε από ποιόν χρυσοχόον τό ήγόρασε; έπέρασα απ' εκεί και τό ειδα, ένα άκριβός όμοιον! ω! εινε μαγεία!

— Μά, τόσον ο έξετερέλλανε λοιπόν; εγώ θουάσω μόνον δύο χιλιάδας; δεν μπορώ παρά πέντα.
— Άλλοίμονο! δεν τό διδεις ούτε μιά πεντά- ρα όλιγότερον των τριών χιλιάδων ο χρυσοχός.

Και ή ώραία σύζυγος άνελεύετο εις δάκρυα, σάν μικρό παιδάκι, πού δεν ήδύνατο να στο- λιση και τό τρυφερό κεράκι της ένα τέτοιο άριστούργημα!
— Έξαφνα, μίαν βραδεία, πού δεν ειχε κοιμη- θη από τόν καϊμόν της αυτόν, ήνοιξε με κά- ποιαν άντανάλασιν χαράς εις τό προσωπάκι της, την τουαλέταν της και έλαβεν απ' εκεί μέσα ένα περιδέραιον χρυσοϋν μέσα εις βελου- δινήν θήκην. Τό πρωί, μόλις έξημέρωσε, έν-

— Ούφ, γυναίκα! μά δεν σε φθά- νουν τόσα πού έχεις; Άρρησέ με να διαβάσω την εφημερίδα μου.

δούθη, και έτρεξε μόνη της εις τό χρυσοχόειον.
— Πόσον άγοράζετε αυτό τό περιδέραιον; λέγει εις τόν χρυσοχόον.
— Εκείνος άφού τό ξήτησεν έπιμελώς, τής λέγει:
— Δύναμαι να τό αγοράσω, κυρία, άντι χι- λιών φράγκων.
— Πολύ καλά άπαντά περιχαρής ή κυρία Φουριόζου κρατιστατέ το! και άντι να μου

δώσετε τά χιλια φράγκα, όταν έλθη ο κ. Φου- ριόζος, χωρίς να τού ειπήτε τίποτε, να τού δώσετε τό ώραιον εκείνο βροχιόλι άντι δύο χιλιάδων μόνον φράγκων. Έ; Σύμφωνοι;
— Σύμφωνοι, συμφωνότατοι, κυρία μου.
— Όταν ο κ. Φουριόζος εφρασε την μεση- ρίαν πριν άκόμη καθίσουν εις τό τραπέζι, ή κυρία Φουριόζου, με άρκετάς φιλοφρονησας εις τόν συζύγον της, τού λέγει χαϊδευτικά:
— Ξεύρεις άγάπη μου, λάθος έκαμα διά τό βροχιόλι; δεν κοστίζει τρεις χιλιάδες φράγκα κοστίζει μόνον δύο χιλιάδες.
— Α, έτσι λοιπόν; Έ, τότε, τό βράδυ θά σου τό φέρω.
— Ω! άγάπη μου πόσον εσαι καλός!

— Πράγματι, τό άπόγνωμα ο κ. Φουριόζος με- τέφη εις τό χρυσοχόειον, έπληρωσε τό βροχιό- λιον, τό έβλεσεν εις την τούτην του, και μετ- βη εις την Λέσχην διά να περάση τό άπόγνω- μα του. Εκεί ειχε δύο διούκς του φίλους πλο- σίους και τούς δύο, εις τούς όποιους, έφερε καλόν να δειξη τό ώραιον εκείνο κομψού- χημα διά να τό θαυμάσουν.
— Πράγματι, εινε όραιούτατον, ειπον και οι δύο μου.
— Και ξεύρετε, φίλοι μου, μόνον δύο χιλιά- δας κοστίζει.
— Ω! άπίστευτον, άγαπητέ μου, λέγει ο εις εκ των δύο. Και εάν εγώ, σου προσεφερω τρεις χιλιάδας θά μου τό ειδεις;
— Πώς; τί λέγεις, πολύ εγχαριστος, φίλε μου.
— Και άμ' έπος, άμ' έργον τό βροχιόλιον άν- τηλλάγη με μίαν συναλλαγματικήν, ύπογραφε- σαν άμεσως έκεί.
Φαντάζεται κανείς την χαράν του φιλαργύ- ρου κυρίου Φουριόζου, όστις τόσοον ανέλι- στος έκέρδισε χιλια φράγκα. Επί τέλους, ο φιλάργυρος βγαίνει πάντα κερδιωμένος.

Και ένφ ή κυρία Φουριόζου, τόσοον άυπο- μόνως έπεριμενε τό ώραιον έκίνο βροχιόλι, βλέπει χρυσοχόον τόν συζύγον της να της διηγείται την μεγάλην ώφρμένην του. Δεν ήρ- κει δέ αυτό μόνον, άλλ' όταν την έπαύουν με- τέβη ή κυρία να έξαγοράση τό περιδέραιον της, έμαθεν ότι δυστυχώς... εκωλήθη ει; ένα νέον, όστις τό βράδυ ένυμφετό!

ΑΝΤ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ

ΟΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

—Μά πρόσεξε, σκήλόκαρδη! βλέπε λίγο μπροστά σου; δεν νοιώθεις ότι μιάς παιονή βασεία τά βήματα σου; Μή κλάις, για τέτοιες τά πληγές; πού όστιν καρδιά σου άνοιξαν έρωτικές σάιτες; σολαγγίσου μας; δεν μιάς ποιεις τές δόλκας μαρ- γαριτες;

— Όχι! δεν πρέπει δά κανείς ποτέ να οās λυπάται φρενίτες, πού κατορθώνετε τόν κόσμο να γελάτε. καταραμένες, μοχθηρές! Τά πέταλά σας μέτρησε ή μόνη μ' έρωμένη, και από τότε στην φρενιά, για πρώτη παραβαίνετε. Τόνης Άθηνάιος

ΚΑΛΩΣ ΜΑΣ ΗΛΘΕΣ ΜΑΗ

Χορεύει από βουνό ή χαρραγή και καθός πρώτα πάλι τό πρωί Τ' άρκία τρέχουν σκορπισμένα Βόσκον ας χόρα δροσισμένα Από μακρὰ πτόγγο' άκοιόγει Καλώς μιάς ήλθες Μάη.

Και φάλλονε τ' άρνόνα τά τριγώνια Οι έμμοφοι οι φλόφοι μέ' σε' άλόνια Κορνυάλι σιά λυγέρη κλωνάρια Και σπίνιο μέ' σία πρόνα πινάρια 'Η φρενιά απ' τή νόσση της ένπνάει Καλώς μιάς ήλθες Μάη.

Πέρην Άθανάσιος Κανατούλης

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Καταλύθητε σκότη τού φλογιόμένου Άδη Κι' ένα Άπολλώνιο χάδι Σανά άς άπλωθώη.

Τά μαραμένα ρόδα 'Ας ξαναλάμψουν πάλι Κι' ή φρού μας τά κάλλι 'Ας ξαναφροεθώη.

Καταλύθητε σκότη Και βούρκοι μαυρισμένοι Κι' οι κηποι άνθισμένοι Σανά άς άπλωθούν.

Θεμά φίλά θά δώσουν Τά μερξένια χείλη, Τού ερωτα οι ήλιοι Σήμερα θ' αναφθούν! Ι. Αιμιλιανός

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΜΟΥ

Έμένα τά διαμάντιά μου Δέν εινε σάν κα' τ' άλλα Δέν μοιάζουν τά στολιδιά σας τ' άκριβοπληρωμένα. Έγώ εγώ διαμάντια μου κάθε δακτύλου στάλα Πού χύνει ή κόρη π' άγαπώ όταν πονά για μένα.

Άλεξάνδρεα Γεώργιος Φιλιέρμοσ

ΠΕΡΑΣΕΙ!...

Πέρασε πιά ή χειμωνιά με τ' άσπασμότατα της σινορεξής, ποτάμια, θάλασσες δεν παρομοιωθύνε θούα ή λίμνη απ' τό βουνό πού, στην άγκαλιά της, δεν βλέπει να κινούη.

Κι' ή μαγεμένη άνοιξη δόλγυρα σορούει, ος χλόη άλοπαράση, λουλοδία μρωμένη άχ!... Όλα λές πως' έξασαν τό χόμα άν ανεπείη κομμά κωμωμομένα!... Φιλοκτ. Η. Λαμπρέκης

ΓΙΑΤΙ;

Γιατί τά δύο ματιάκά μου πού άλλοτε γελούσαν Κι' δόλγαρα ένύταξαν Σάν κάτι να ζητούσαν Τώρα να στάζουν δάκρυα Χλωμές φωτιές να βγαίνου Μέρα και νύχτα θλιβρά Βαθεία ν' άναστήζαν; Και τό χελιάκι τό γλυκό Πού άλλοτ' άνθισμένο Δεχότανε δόλθεσμα Φιλιά παρθενικά Τώρα να βρισκεται χλωμό Και τό πάντα μωρομένο Τές θλίψεις ν' άγοράκι;

Σοπάτε. Τ' άπαρνήθητε Μιά όμορφη παιδούλα Πούχει σκλήρα κι' άλύπητη Και άπονη καρδούλα.

Άθηναι Θεόδωρος Ζαχάρης (εξ Άρτας)

ΘΕΟΦΑΝΩ

8 (Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

— Άρελής μου κόρη! Φαντάζεσαι ότι θά άδηγήσης τόν καίσαρα εδω;
— Άρελής εσαι, ού, πατριότι, ο όποιος τό εφρατάζετο. Έκειγο πού εφρήξα εγώ, εινε ότι τό μόνον μέρος πού ήμπορα να συνανη- θώ με τόν καίσαρα εινε τό σπίτι σου.
— Τό ίδιόν μου σπίτι;
— Εινε τό μόνον. Γνωρίζω καλά τί μέγα- ρον εις, διότι πολλάκις όνειροπόλησα να ή- παραύσα να έξαπλωθώ εις τούς έξώστας του. Γνωρίζω άκόμη ότι ο Ρωμαϊός έρχε αν ένίοτε προς έπισκεψιν σου. Άστε;
— Α, έτσι λοιπόν; Έ, τότε, τό βράδυ θά σου τό φέρω.
— Ω! άγάπη μου πόσον εσαι καλός!

— Πάλιν ετοιμάζεσαι να φήγης;
— Μοφ φαίνεται ότι έτελειόσασιν.
— Άκόμη μίαν ερώτησιν. Πότε θά γίνη ή συνάντησις μας με τόν καίσαρα;
— Την στιγμήν έκείνην ή θέρα ήναίρηθη, και από τό φός τού θαλάμου, διεγράφη ή μορφή τού Τοιμοσκή.
— Η Θεοφανώ δεν κατώφρωσε πλέον να κρύ- νη την ταραχήν της.
— Ο Τοιμοσ ήμος; δεν έχασε τό θάρρος του.
— Ο στρατηγός εδω; ειπε με φαινομοι- κήν άποσείαν.
— Μοφ φαίνεται ότι αυτή ή ερώτησις άνή- κει εις έμέ, άπήνησεν ο Τοιμοσκή, και έπρο- χύθησ, κλεισας την θύραν. Τά μεσάνυκτα άληγέλλον και ή μνηστή μου εδρίσκειται κλει- σμένη με ένα ξένον άνδρα;
— Η Θεοφανώ βλέπονσα την όχρότητα τού στρατηγού, την μη κρητομένην συγκίνησίν του, σνασιωμένη ότι τό κράτος της επ' αυτού ήτο άπεριόριστον ανέλαβεν όλην της την ψυ- χραμίαν και ήρώτησεν άπλόως:
— Διαι ξένον;
— Εινε λοιπόν ίδιός σου; ήρώτησεν ο στρατηγός.
— Ίδιός μου όχι, άλλ' φίλος τού μνηστή- ρος μου πού ήλθε να μου όμλήση εξ όνόμα- τος του.
— Ο στρατηγός εστράφη προς τόν Τοιμοσ ή- ρωτόν διά τού βλέμματος τί έσημαιναν αυτάι αι λέξεις.
— Ήμεινον συμφωνοί, ειπε ο Τοιμοσ, δι' ότι σού φέρω την πληροφορίαν πού ζη- τής. Ίδου λοιπόν την πληροφορίαν αυτήν την ήλθα και αν θέλεις ήμπορεις να την άκούσης.

— Άπλην την ώραν εδω; τής ειπε μη συγ- κρατών και ο Τοιμοσ την εκπλήξιν του.
— Έχω ώρας δλοκλήρους εδω μέσα, άλλ' έμπρός ειπέ μου τούλόγιστον μίαν καλήν εί- δισιν.
— Ο Τοιμοσ τής τά ειπεν όλα και άπεφασί- σθη ν' άρχιση ή ένέργεια από την επομένην.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΚΑΠΗΛΕΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΡΟΝΟΝ

Η έπομένη μιά από τας πρώτας ήμέρας τού Ιουίου, υπήρξεν ήμέρα κρισιμος όχι μόνον διά τούς ήρωας της παρούσης ιστορίας, αλλά δι' αυτήν την τύχην της Έλληνικής Αύ- τοκρατορίας.
Έφόσον αι περιπέτειαι των έστεμμένων άν- τανακλήσον επί τού έθνους, αι περιπέτειαι αι- τινες ήρχισαν την ήμέραν έκείνην διά την Έλ- ληνικήν δυναστείαν υπήρξαν άτελειόστοι, πολ- λάκις ένδοξοι και πολλάκις φροεβαί.
Τό πρώτον πού ετεδιόξεν ο Πατριός Τοι- μοσ ήτο να συναντήση τόν Καίσαρα Ρωμαϊόν.
Τό κατώφρωσεν δια' έπληρώξεν ή μεσημ- βρία της ήμέρας έκείνης και ο Διάδοχος έπέ- στρεφεν από κάποιαν θύλασσίαν εκδρομήν.
— Καίσαρ, τού ειπε, θά έπεριμενες ποτε να σου όμλήσω εγώ διά τόν έρωτα;
— Θά σε άκούσω εγχαριστος, διότι από τό πρωί άκούοι φιλαρίας πού μ' έκούρασαν. Ο έρωσ έγει τόν προορισμόν να δροσιση την ψυ- χήν. Έμπρός λοιπόν, πατριότι, τί συμβαίνει;
— Έχεις δοκιμάσει, Καίσαρ, την άγάπην καμιάς γυναίκας;
— Γυναίκας πολλές, άλλα την άγάπην όχι. Τούλόγιστον δεν την πιανούη.
— Και θά έπίστευες ότι υπάρχα εδω, εις την Κωνσταντινούπολιν, γυναίκα ή όποια πα- ρεφρόνησεν εξ έρωτος διά σε, και θυσιάζει μίαν μεγάλην τύχην διά την άγάπην σου;
— Δεν πιστεύω να εινε μιά μόνον. Ένας καίσαρ δικαιούται να εχη γυναίκας να τόν άγαπούν.
— Να τόν θέλουν, ναι, άλλ' όχι και να τόν άγαπούν.
— Και αυτή λοιπόν με άγαπά;
— Δι' αυτό δοκίμασα.
— Ειπέ την.
— Η Θεοφανώ!

Τά μιάτα τού έξήστραφαν εις τό άκουσμα τού δνόματος και μιά έλαφρά όχρότης διεχύ- θη εις την μορφήν του.
— Γνωρίζεις λοιπόν και, ού...;
— Τά έμαθα όλα από την ίδίαν. Ας μου έπιτρέψη ο καίσαρ να τόν έρωτήσω' τού άρε- σει ή Θεοφανώ;
— Ειπες ότι τα γνωρίζεις όλα.
— Εινε λοιπόν αληθές;
— Διαι να τό κρήσω; Έως τώρα καμμία γυναίκα δεν με συνεκίνησεν όσον αυτή.
— Και θά ήσο, καίσαρ, διατεθειμένος να την ίδης εις τό πλευρόν σου, ως έρωμένη σου.
— Ηρκει να τό έβέγχε και έκείνη.
— Απλην είδην σου φέρω.
— Είδσθην, τί έννοεις;

— Είδα την Θεοφανώ και τής έθεσα τό δι- λημα ασφός. Τί προτιμά να γίνη σύζυγος τού Τοιμοσκή ή έρωμένη τού καίσαρος;
— Και έπροτιμήσες;
— Τό δεύτερον.
— Και ο Τοιμοσκή;
— Δεν τό γνωρίζεις άκόμη. Έκείνος ετοιμά- ζει τόν γάμον του.
— Με ποίαν;
— Με αυτήν.
— Τόν γάμον του; Έτρελλάθη λοιπόν ο στρατηγός;
— Άκριβώς διά να τόν σώσω άγωνίζομαι.
— Και τί φρονεις ότι πρέπει να γίνη;
— Ίδου τό σχέδιόν μου. Η Θεοφανώ πρό- τει να φύγη άμέσως από την κατοικίαν της και να διακόψη πσαν σχέσιαν προς τό παρελ- θόν. Πρέπει να έγκατασταθώ εις ένα οικημα άνάλογον με την νέαν θέσιν της. Πρέπει να έλθη εις έπαρην με την ένδοξότητά σου, και συγγρόνος πρέπει ο Τοιμοσκή, τούλόγιστον προσωρινός, άλλα πολύ ταχέως, ν' άπομακρυνθώ της Κωνσταντινουπόλεως.
— Είμαι εις όλα συμφωνός.
— Άλλά τό πράγμα έπίγει, διότι ένδέχεται ο στρατηγός να προβή εις τό παιδαριώδες κί- νημά του, πριν προφθάσωμεν ήμεις να παρα- σκευασθώμεν.
— Τί θέλεις λοιπόν να γίνη;
— Τό μέγαρόν μου εινε εις την διάθεσιν σου καίσαρ. Αν θέλεις, ήμπορεις έκεί να συναντή- σης την Θεοφανώ και να λάβης τās άπορά- σεις σου.
— Εσιώπησεν όλίγον ο νεανίας, ως εάν υπελό- γιζε ποιάς άσχολίας θά εχη έντός της ήμέρας και μετ' όλίγον ειπεν:
— Ας μεταφροεθώ άμέσως σήμερον εις τό οίχημά σου, χωρίς να μιάη τίποτε ο στρατη- γός και όστιον πού της μεσημβρίας θά έλθω εις συνάντησιν της.

— Ενώ όμως ο καίσαρ με τόν Τοιμοσ έλάμβα, ναν αυτάς τās άποφάσεις, ο Τοιμοσκή, όσε' προαισθανόμενος τόν κίνδυνον έλάμβανεν άν- τιθέτους.
Την νύχτα πού έμειναν μόνον, τής εδήλωσεν ότι έννοεί να γίνη ο γάμος των άμέσως.
Την επομένην έξηγησης τόν άκουσεν τού Πα- τριόσχου, επειδή δέ ο Πατριός τής πού εφερον άντιρροσεις, προσπαθών να τόν επαναφέρη εις την εθεσίαν όδόν, ο Τοιμοσκή εδήλωσεν ότι θά προβή εις τόν γάμον και άντι της άδείας του.
— Ω; εγώ δέ και να τόν, ούτιε άκατάχτητον και άυπομόνον, έπίσεο τόν Πατριόσχον να τού δώση άυθόση την άδειαν και λαβών αυτήν, διατάξεν άμέσως εις τό μέγαρόν του να ετοι- μασθώσι τά τού γάμου.
Δεν παρέλιπε να προσκαλέση και μετωσός επιστρατιώδες, στενοχοι και φίλους, ένθ συγγρό- νως εισηγόησεν την Θεοφανώ να εινε όλίγον μετά την μεσημβρίαν έκομος, όπος διατερεί- αθη εις την άπέναντι άγών.
Ταυτοχρόνος τής έστάλη την νυκτερινήν άμ- φισιν και τά άπαιτούμενα κοσμήματα.

— Όλίγον μετά την μεσημβρίαν της ήμέρας έ- κείνης, οι πελάται τού κατηλιου και οι γειτό- νες έστράβαν τούς οφθαλμούς, βλέποντες πού της θύρας τού κατηλιου, να περιμένουν διά πολυέστη φορεία με έρωθός και έπαύσους έπιβάσεις και εις τās ύψηλότες, πολιτείας έστολισμένας.
Επειδή δέ τό πράγμα έτηρετο μυστικόν, ά- κριβώς δι' αυτό έκοντολόγη ή άμείσως, και εκ- πληκτοί έμάνθαναν οι άρελεις γείτονες ότι ή Θεοφανώ υπαπόδρεύεται.
— Όσον άφορη αυτήν την ίδίαν, εδρίσκατο εις μίαν άλλόκοτον άμνησίαν.
Μη δυναμένη ν' άρηθή άπότόμος εις την πρώτασιν τού στρατηγού, άφού, επί εν έτος, τού επανελάμβανεν ότι τόν ήγάπα, άλλα και μη βλέπονσα κανέν σημεϊον εν μέσους τού καίσα- ρος άπεφασίσε ν' άφήση την ύπαισιαν εις την πρόνοιαν τού Θεού, μολονότι τās ίδιές της ειχάς' θά ήκουε προθυμότερον μάλλον ο διά- βολός.
(Η συνέχεια εις τό φύλλον της Κυριακής)

ΑΙ ΠΕΡΙΠΟΛΙΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΜΑΣ

ΕΙΣ ΤΑ ΔΑΡΔΑΝΕΛΙΑ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΑΜΟΝ

ΠΡΟΣ ΜΑΣ ΤΑΣ ΠΕΡΙΓΡΑΦΟΥΣ ΤΑ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΤΙΤΟΡΠΙΛΙΚΟΝ "ΑΣΠΙΣ",

Ἡ Ἑλληνική πλέον Λήμιος εἶνε τὸ ὄρημα τῶν μαρ μετὰ τὴν ἄδωρον περιπολίαν, ἐξῶθεν τῶν Δαρδανελίων, καὶ ἐμπροσθεν ἀκριβῶς τῶν φρουρίων Σελντ-ἤλ-Μπάχερ καὶ Κοῦμ-Καλαί.

Ἡ Ἑλλησπόντος χρησιμεῖ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ ἐπτά ἡδὴ μηνῶν, ὅτι καὶ ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος μετὰ τὸν κεντρικώτερον ἔδωκ εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

Ἡ ἔδωκ Πανεπιστημίου δ' ἡμᾶς εἶνε ἡ ἀγορὰ ἀπὸ τὴν νῆσον Ἱμβρόν μέχρι τοῦ στομίου τῶν στενῶν, ἡ δὲ Σταδίον ἀπὸ τοῦ στομίου μέχρι τῶν νησίδων Μαυριά, ἡ Ἐρμιὸν ἀπὸ Μαυριά μέχρι τῆς νήσου Τενέδου, καὶ ἡ ἔδωκ Αἰόλου μέχρι Ἱμβρόν.

Πλατεῖαν Συντάγματος ὀνομάζω τὴν ἐξῶθεν τοῦ στομίου καὶ ἀπέναντι τῶν φρουρίων, τὴν πῶτε γαλιναῖαν, καὶ πῶτε τρικυριακὴν θάλασσαν.

Ἡ συγκοινωνία ἀπὸ Λήμιος μέχρι στενῶν γίνεται διὰ σιδηροδρόμων, τράμ, αὐτοκινήτων, ἀμαξῶν καὶ ποδηλάτων.

Ἡ Μπαμπά-Γεώργιος (θεωρητὸν "Ἀδέρωφ") εἶνε ὁ σιδηροδρόμος, τὰ ἀντιτορπιλλικὰ μᾶς εἶνε τὰ τράμ, τὰ τορπιλλοῦλα τὰ αὐτοκίνητα, αἱ ἀμαξάκια, καὶ βενζινακίται τὰ ποδηλάτα, τὰ μεταγωγικὰ αἱ ἀμαξίαι, τὰ δὲ ὑπόλοιπα θεωρητὰ μᾶς μετὰ τῶν ἀνευεντικῶν ἀποτελοῦν καὶ αὐτὰ μέσον συγκοινωνίας καὶ οὕτω δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐπὶ τῶν δοξαζόμενων καὶ διαφωστικῶν ὁδῶν τοῦ Αἰγαίου ἐκτίσαμεν μίαν πάλιν με συγκοινωνίαν Ἀθηναϊκήν...

Καθὼς οἱ κἀντοικοὶ τῶν κλεινῶν οὕτω καὶ ἡμεῖς ἀκούομεν μουσικῆν, πλὴν μόνον τῆς ἰσοπίας οἱ φθόγγου πολὺ βρονθώδες καὶ ἐκκοφαντικὰ, μᾶς ἐπιβάλλουν διὰ τῆς μελωδίας τῶν νᾶ κλεισίων τὰ ὄψα. Πλειότεραν μελωδίαν φαίνεται εἶναι προσεῖν, εἰς τὰ ὄψα μᾶς ἡ ἐθρική τοιαύτη, ἡ ἴσοια μᾶς ἔμ με τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ὑποκόφους φθόγγους, μᾶς ἐξαποστέλλει καὶ δυσκρότους ἐπισκοπίτας, πίπτοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῶν πλοίων μᾶς, πάντοτε ὁμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἰσως διὰ νὰ μᾶς ὑποβείδουν, ὅτι ἡ μουσικὴ τῶν συνοδούτων καὶ με ρυθμικῶν χρονόμετρον.

Τὸ ἐσπέρας ἐπίσης δὲν στεροῦμεθα καὶ τοῦ θεάματος τοῦ κινηματογράφου—διερχομένου καθ' ἄλλην τὴν νύκτα,—ὅστις ἀντὶ κινηματογραφικῆς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΣΙΚΗΝ ΖΩΗΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΕΘΙΜΟΝ

Ἐν Ρωσίᾳ ὑπάρχει παράδοξον ἔθιμον. Ρητὸς ἀπαγορεύεται, ἐπὶ ποιῆν εἰρηκτής, νὰ δμῶσι πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, ὅταν περιφέρεται εἰς τὰς ὁδοὺς.

Εἰς τὸ μέτρον δὲ τοῦτο προέβη ἡ ἀστυνομία πρὸς ἀποφυγὴν ἐνοχλήσεων ἐκ μέρους τῶν ὄχλησάν καὶ τῶν ἐπαυτῶν.

Γνωστὸν δὲ ἐν Ρωσίᾳ πάντες οἱ εἰς τὰ γράμματα διατρέποντες, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὰς τέχναις καὶ ἐπιστήμιας περιβάλλοντες ὑπὸ ἐξαιρετικῶν τιμῶν ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος.

Πρὸ πάντων πρὸς τοὺς δραματικούς καλλιτέχνας, ὁ Τσάρος ἐξέρχεται ιδιαίτερα συμπάθειαν, ἐνίοτε δὲ συνιδελέγεται καὶ μετ' αὐτῶν. Μεταξὺ δὲ τούτων συγκαταλέγεται καὶ ὁ Βερνέ, ὁ δὲ Νικόλαος Α. τὸν ἔζητμα περισσότερον τῶν ἄλλων καλλιτεχνῶν.

Μίαν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ καλλιτέχνης θὰ ἐνεφανίζετο εἰς τὴν σκηνήν, ὑποδύομενος νέον πρόσωπον, διηγετο οὗτος ἀμέριμος τὰς ὁδοὺς, ὅτε ἤκουσε κάποιον καλοῦντα αὐτόν.

Ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναγνωρίζει τὸν αὐτοκράτορα.

— Λοιπὸν! τὸ λέγει ὁ αὐτοκράτορ Νικόλαος, ἐλπίζω ὅτι ἀπόψε θὰ θριαμβεύσετε.

μηχανῆς, ἐργάζεται μετὰ δύο ἀκριβῆς ἀποστάσεις προβολῆς, οὕτως στεροῦμενοι ἐπὶ τῶν φρουρίων Μπάχερ καὶ Καλαί μᾶς ἐξαποστέλλουν τὸ προδοτικὸν φέγγος τῶν ἀποδεικνύοντες συγχρόνως καὶ τὸ ἀνευεντικὸν ὄψος τῶν χειριζομένων αὐτῶν.

Πολλὰκις ἐξέρχονται ἀντιτορπιλλικὰ τινὰ δι-κην ποτικῶν ἐκ τῆς κρήτης τῶν, πάραυτα δὲ μᾶς ἀνακρούουν πρῶντα ὄψος κρυβῶν ἐκ νέου εὐθὺς ὡς ἀνικρούουν τὴν γαλῆν, καθ' ὅτι τὰ ἡμέτερα ἀντιτορπιλλικὰ σπεύδοντα ἐλοταχῶς ὅπως πληροῦσαν τὰ φιλοδωροῦν ἀρκούντως μετὰ τὰς μπουκαλάς τῶν ταχυδρόμων τῶν.

Καὶ αὐτὰ τὰ παγινώδεια ἀπαναλαμίδονται συ-χινά.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΤΙΤΟΡΠΙΛΙΚΟΝ «ΒΕΛΟΣ»

Ἡ θάλασσα ἦτο γαλιναῖα ὅταν ἐπλόμεν εἰς τὸ μεταξὺ τῆς Σάμου καὶ Ἀσιατικῆς ἀκτῆς στενόν, τὴν 10ην Φεβρουαρίου ε. ἔ. Ἡτο ὀρατὰ τὸν τὸ θέαμα, ἀριστερὰ ἡ Ἀσιατικὴ ἀκτὴ, ἐνθὲ δεξιὰ μᾶς εἶχον τὴν ἡρωικωτάτην νῆσον Σάμον, τὰ κατὰρτα βουνὰ τῆς ἰσοπίας κατοπτρίζοντο εἰς τὰ γλαυρὰ ὕδατα τῆς ἡμεροῦσης θαλάσσης. Ἄλλ' ἀίρην προ τῶν νᾶ φθάσωμεν εἰς τὸ Τηγάν (Σάμον), ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ χάνη, ἐνεκεν τοῦ πνεύσαντος ἀνέμου, τὸ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἤμερον θέαμα τῆς, καὶ μετ' οὗ πολὺ ἤρχισαν τὰ ἀπρξίζοντα κύματα νὰ σποῦν εἰς τὰς πλευρὰς τῶν μικρῶν ἤθων ἀντιτορπιλλικῶν «Βέλους» καὶ «Νίκης», τὰ ὅποια οὐδὲν φοβό-μενα ταῦτα, ἐξηκολούθουν πλῆθοντα ὁλοῦντες πρὸς τὰ ἐμπρός, καίτοι ἐπὶ τινὰ λεπτὰ μεταβάλλοντο εἰς ὑποδύχια, χανόμενα εἰς τὰ πελώρια κύματα, μετὰ τὰ ὅποια ἦσαν ἦδη πρὸ πολλοῦ συνεθεσμένα. Ἡ τρικυρία ἐν τούτοις δὲν ἤλαττοῦτο, ἀλλ' ἀπεναντίας ἤρξάντο.

Δὲν ἠδυνάμεθα πλέον νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν πλῶν μᾶς, καταστάντων τῶν μικροσκοπικῶν πλοίων μᾶς ἐρμαιῶν τῶν κυμάτων.

Ἡναγκάσθημεν ὅθεν μετὰ τριῶν ὥρων πάλιν πρὸς τὰ κολλοσιακὰ κύματα τῆς τρικυμώσης θαλάσσης, νὰ προσορμιθώμεν καὶ ἀγκυροβολήσωμεν εἰς τὸ ὄρατον καὶ ἀληθινώτερον Βαθύ. Τὸ τὸ ἐγένετο κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀγκυροβολίας τῶν πλοίων μᾶς δὲν περιγράφεται.

Ἡκούε τις κωδωνοκρουσίας, πυροβολισμοῦς, θαμιονιώδεις ζητωκραυγὰς ὑπὸ τοῦ πλήρους ἐν-

θουσιασμοῦ πλήθους τ' ἐποῦν προσήγεται με λήμους σημασιοτολήτους εἰς τὰ πλοία μᾶς ἐπὶ ἡ κυκλώσεως ὑπερῆφανως ἀκούμαζεν ἐπὶ τὸν Αἰοκητηρίου καὶ τῶν λοιπῶν οἰκῶν. Ἐχέτε δὲ ὅτ' εἶπε σὰς, ὅτι ἦσαν τὰ πρῶτα Ἑλληνικὰ πολεμικὰ, ἀνὰ κατέπλευσαν εἰς Σάμον πρὸ τῆς ἐπισήμου ἐνώσεως.

Μετ' ὀλίγον ἐστάλησαν ἐκ τοῦ πλοίου μᾶς ἰ-φωναίαι πρὸς προμήθειαν τροφίμων, οὕτως ἐπέστρεψαν ἀπρακτοί, εἰπόντων τῶν Σαμίων εἰς αὐτοὺς, ὅτι δὲν πωλοῦσι. Πρὸς δὲ τὸ ἐσπέρας ἐ-πεστάλησαν ἐκ μέρους τῶν Σαμίων, δύο λίμβη, πλήρεις τροφίμων, ἡτοῦ κρέατος, ἄρτου, οἴνου, σιγάρων καὶ διαφόρων ἄλλων εἰδῶν πρὸς χρῆσιν καὶ τροφοδοσίαν τοῦ πληρώματος ἐπὶ μίαν ἡμέ-ραν.

Τὴν νύκτα ἡ πόλις ἦτο φωταγωγημένη.

Τὴν πρῶταν τῆς ἐπομένης προητοιμάζον ὅπως μᾶς παραθέσωσι γέσθια, νομίζοντες δὲ ἐπαρέ-πετο ἡ ἔξοδος εἰς ἡμᾶς. Ἄλλ' ἐξελάσθησαν.

Τὴν 10 ὥραν π. μ. κοπάζοντες τὸν ἀνεμὸν, ἡτοιμάσθημεν πρὸς ἀπόπλουν καὶ μετῴνην λύπην τῶν Σαμίων. Μαθόντες τούτο οἱ ἡρωικοὶ καὶ εὐγενεῖς Σάμιοι, συνηθροίσθησαν πάντες ἀνα-κρίτου φύλου καὶ ἡλικίας εἰς τὸν λιμενοεργασίον πρὸ τοῦ ὅποιου ἐμείλομεν νὰ διελευσῶμεν καὶ μετὰ σιμαίας ἀνὰ χεῖρας, παρατεταγμένοι μετὰ τῆς Φιλαρμονικῆς τῶν, ἀνέμεινον τὴν διέλευσιν ἡμῶν. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἀπαρτάντες, ἐπλόμεν πρὸς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος, διερχόμενοι τὸν λιμενοεργα-σίον.

Ἐ τότε! τί ἐγένετο δὲν ἐνθυμούμαι, διότι ἐ-ρισκόμην ὑπὸ τὸ κρῖτος τῆς συγκινήσεως καὶ τὸ ἐνθουσιασμοῦ.

Οἱ μαθηταὶ τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, τοῦ Γυμνα-σίου καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν Σχολείων, ἤρχισαν ἔχοντες τὸν Ἑθνικὸν μᾶς ἦμον ὑπὸ τοὺς κρῖ-τους τῶν κωδωνοκρουσιῶν καὶ πυροβολισμῶν, ἐνθὲ ἡ Φιλαρμονικὴ τῶν ἐπαίοντες θοοῖα.

Τὰ πληρώματα τότε ἐξέλλα καὶ αὐτὰ ἐνθου-σιασμοῦ ἐξητωκραυγῶν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, δι-αδόχου, Στρατοῦ τε καὶ Στέλλου καὶ ὑπὲρ τῶν εὐγενῶν Σαμίων.

Ἀληθινότητος θὰ μείνη ἐκ τῆς μικρᾶς ταύτης περιπέλειας ἐν τῇ μνήμῃ μου ὁ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἡ ὑποδοχὴ ἧς ἐτύχουμεν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν εὐγενῶν καὶ φιλοπατρίων τέκνων τῆς ἡρωι-κωτάτης νήσου Σάμου.

Ἀπόμνημο Ν. Νιπόπουλο

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἐλπίζω, μεγαλειότερα, ἂν ἔ-χετε τὴν καλοσύνην νὰ φανήτε ὡς πάντοτε καλοκαίριος.

Ἡ αὐτοκράτορ ἀπεμακρύνθη καὶ ὁ Βερνέ ἐ-πανέλαβε τὸν δρόμον του.

Δὲν εἶχε προχωρήσει τρία βήματα, καὶ δύο χεῖρες ρομαλεῖαι τὸν ἀρπάζουν ἐκ τοῦ ὄψους, ἔτεροι δὲ δύο ἀστυνομικοὶ κλητήρες ὄψουσαν νὰ τὸν περικυκλώσωσιν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν αὐτοὺς ὁ Βερνέ.

— Ὁμιλήσας τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Αἰόλου, δὲν ἔκαμα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσω.

— Στὴ φυλακὴ!

— Λοιπὸν! στὴ φυλακὴ, ἀναφωνεῖ ὁ Βερνέ.

Ἡ αὐτοκράτορ τὸς δένεται, προσηλαίε-ται, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν ἢ ἀντιά-ξη καὶ ἐλευθεροῦται μόνον τοὺς νόμους τοῦ Κράτους, τοὺς ὅποιους κατὰ τὴν στιγμὴν ἐ-κείνην τοὺς ἐνόμιζεν ἀγένοισ.

Ἐπὶ τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ἐπὶ τῆς ἐπομένης τῶν αὐτοκράτορος, ἐφῆσεν ἐπὶ τὸν καλλιτέχνην, τὸν Ρωσικὸν Μεγαλόσταυρον καὶ τὰ παρὰ τὸν αὐτόν, οὐδ' ἐγνώριζον ποῦ ἦτο!

— Αὕτη εἶνε ἡ αἰτία; ἠρώτησεν ὁ μονάρ-

χης πασῶν τῶν Ρωσικῶν, θὰ μάθοι τί τοῦ ἐ-νέβη παρὰ τὸ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας.

Πρὸ αὐτοῦ δὲ ἐμαθε τὴν οὐλήμην τοῦ Βερνέ.

Ἡ Νικόλαος διέταξεν ἐξοργισμένος νὰ ἀπε-λευθερώσωσι τὸν καλλιτέχνην, τὸν ὁποῖον ἤθε-λε νὰ τῆ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πάσῃ θοοῖα ἀπὸ ἐν τῇ ὁργῇ ἐρράτιος τὸν διευθυντὴν τῆς Ἀ-στυνομίας.

Ἡ αὐτοκράτορ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐπαῖξε τὸ μέρος του, γογγύων, ὁργί-ζοντα ὡς τὸ δυνατώτερον τῶν προϋόντων τῆς ἡρωικῆς τοῦ δαμιονίου ἀνδρός. Ἡ ὀργὴν ἐνε-ργητικὰ ὑποσέσας εἰς τὰς ζωηρὰς ἀντιθέσεις. Κάθε ἡρωικὴ καὶ πολλαχῶς κάθε δύο γείτονες λέξει τῆς ἀποκειμένης ζωντανῆς κίνου τοῦ Ταλειγάν-δου ἀποπέσει μίαν ἐκφραστικωτάτην ἀντίθεσιν.

Ἡ εἰς μίαν γενεὰν δεσποῦσαν τῆς Ἑβρώτης ὀλο-κρῶσης μεγαλῶν τοῦ γολθὸ διπλοκίμωνος καὶ κλη-ροῦ τῆς Γαλλίας κατακοιμῆται καὶ καταρε-πεται ἀπὸ τῶν ὀμίμων τοῦ ἀναρωσίου τῶν κατωτέρων ἄλλων γράμμων. Πρὸς τοὺς πολιτικοὺς τῶν ἡρώων ὁ ὀργικὸ ἦτο ἀδυσπόπητος, πρὸς δὲ τὸν Ταλειγάνδου ἐφάνη ἀνηλεῆς.

Ἡ αὐτοκράτορ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐπαῖξε τὸ μέρος του, γογγύων, ὁργί-ζοντα ὡς τὸ δυνατώτερον τῶν προϋόντων τῆς ἡρωικῆς τοῦ δαμιονίου ἀνδρός. Ἡ ὀργὴν ἐνε-ργητικὰ ὑποσέσας εἰς τὰς ζωηρὰς ἀντιθέσεις. Κάθε ἡρωικὴ καὶ πολλαχῶς κάθε δύο γείτονες λέξει τῆς ἀποκειμένης ζωντανῆς κίνου τοῦ Ταλειγάν-δου ἀποπέσει μίαν ἐκφραστικωτάτην ἀντίθεσιν.

Ἡ εἰς μίαν γενεὰν δεσποῦσαν τῆς Ἑβρώτης ὀλο-κρῶσης μεγαλῶν τοῦ γολθὸ διπλοκίμωνος καὶ κλη-ροῦ τῆς Γαλλίας κατακοιμῆται καὶ καταρε-πεται ἀπὸ τῶν ὀμίμων τοῦ ἀναρωσίου τῶν κατωτέρων ἄλλων γράμμων. Πρὸς τοὺς πολιτικοὺς τῶν ἡρώων ὁ ὀργικὸ ἦτο ἀδυσπόπητος, πρὸς δὲ τὸν Ταλειγάνδου ἐφάνη ἀνηλεῆς.

Ἡ αὐτοκράτορ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐπαῖξε τὸ μέρος του, γογγύων, ὁργί-ζοντα ὡς τὸ δυνατώτερον τῶν προϋόντων τῆς ἡρωικῆς τοῦ δαμιονίου ἀνδρός. Ἡ ὀργὴν ἐνε-ργητικὰ ὑποσέσας εἰς τὰς ζωηρὰς ἀντιθέσεις. Κάθε ἡρωικὴ καὶ πολλαχῶς κάθε δύο γείτονες λέξει τῆς ἀποκειμένης ζωντανῆς κίνου τοῦ Ταλειγάν-δου ἀποπέσει μίαν ἐκφραστικωτάτην ἀντίθεσιν.

Ἡ εἰς μίαν γενεὰν δεσποῦσαν τῆς Ἑβρώτης ὀλο-κρῶσης μεγαλῶν τοῦ γολθὸ διπλοκίμωνος καὶ κλη-ροῦ τῆς Γαλλίας κατακοιμῆται καὶ καταρε-πεται ἀπὸ τῶν ὀμίμων τοῦ ἀναρωσίου τῶν κατωτέρων ἄλλων γράμμων. Πρὸς τοὺς πολιτικοὺς τῶν ἡρώων ὁ ὀργικὸ ἦτο ἀδυσπόπητος, πρὸς δὲ τὸν Ταλειγάνδου ἐφάνη ἀνηλεῆς.

Ἡ αὐτοκράτορ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐπαῖξε τὸ μέρος του, γογγύων, ὁργί-ζοντα ὡς τὸ δυνατώτερον τῶν προϋόντων τῆς ἡρωικῆς τοῦ δαμιονίου ἀνδρός. Ἡ ὀργὴν ἐνε-ργητικὰ ὑποσέσας εἰς τὰς ζωηρὰς ἀντιθέσεις. Κάθε ἡρωικὴ καὶ πολλαχῶς κάθε δύο γείτονες λέξει τῆς ἀποκειμένης ζωντανῆς κίνου τοῦ Ταλειγάν-δου ἀποπέσει μίαν ἐκφραστικωτάτην ἀντίθεσιν.

Ἡ εἰς μίαν γενεὰν δεσποῦσαν τῆς Ἑβρώτης ὀλο-κρῶσης μεγαλῶν τοῦ γολθὸ διπλοκίμωνος καὶ κλη-ροῦ τῆς Γαλλίας κατακοιμῆται καὶ καταρε-πεται ἀπὸ τῶν ὀμίμων τοῦ ἀναρωσίου τῶν κατωτέρων ἄλλων γράμμων. Πρὸς τοὺς πολιτικοὺς τῶν ἡρώων ὁ ὀργικὸ ἦτο ἀδυσπόπητος, πρὸς δὲ τὸν Ταλειγάνδου ἐφάνη ἀνηλεῆς.

Ἡ αὐτοκράτορ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐπαῖξε τὸ μέρος του, γογγύων, ὁργί-ζοντα ὡς τὸ δυνατώτερον τῶν προϋόντων τῆς ἡρωικῆς τοῦ δαμιονίου ἀνδρός. Ἡ ὀργὴν ἐνε-ργητικὰ ὑποσέσας εἰς τὰς ζωηρὰς ἀντιθέσεις. Κάθε ἡρωικὴ καὶ πολλαχῶς κάθε δύο γείτονες λέξει τῆς ἀποκειμένης ζωντανῆς κίνου τοῦ Ταλειγάν-δου ἀποπέσει μίαν ἐκφραστικωτάτην ἀντίθεσιν.

ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΜΑΣ ΘΕΑΤΡΑ

ΤΑ ΕΤΟΙΜΑΖΟΜΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΕΡΓΑ

Τι μᾶς εἶπεν ὁ κ. Ν. Ποριώτης. — Τὸ «Πολεμικὸν Πανόραμα» τοῦ κ. Τ. Μωραϊτίνου.

Λαϊκὰ καὶ ἄλλα ἔργα. — Ἡ παραγωγή τῶν νέων καὶ τὸ τέλος τῆς ἐρεῦνης μᾶς.

— Εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐρευνὰ σας ἀπὸ τὰ νέα πρωτότυπα θεατρικὰ ἔργα, μὰ δὲ ἀποσπαστικῶς ὡς τὸν γεμῶνα! μᾶς εἶπεν ὁ κ. Ν. Ποριώτης, τὸν ὁποῖον δὲν παρελείψαμεν νὰ ἀναγγιξοῦμεν καὶ νὰ ἰντεροβιωθῶμεν.— ἀφοῦ ἔτε γρήγορ θεατρικὰ ἔργα.

— Μὰ γιατί πιστεύετε εἰς τὸ εἶναι τόσο με-γὰλὴ αὐτὴ ἡ ἐρευνὰ; ἠρώτησαμεν.

— Μὰ νά. Πρέπει νὰ ῥωτήσετε ὅλους ὅσοι ἔχοντες ἐπινοήσαν τὴν ἑταιρεία τῶν συγγραφέων.

— Καλὰ εἶπετε;

— Ἐπειὰ ἐμᾶς τοὺς ἔξω τῆς ἑταιρείας, ἀλλὰ τὰτα εἰς ποῦν θὰ σταματήσετε, ἀφοῦ ἔτε γράφουν...

— Τὸ τίμημα ἀλλήθεια ἦτο σοβαρὸν ὅπως τὸ ἔπαινε ὁ Ποριώτης. Γι' αὐτὸ ἀμέσως ἐμπή-κτισεν εἰς τὸ κύριον θέμα.

— Λοιπὸν, κ. Ποριώτη, τί ἐτοιμάζετε;

— Κάπως μ' ἐρώτησε καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἔργον μίαν ἐπιθεώρησιν...

— Καὶ μάλιστα αὐτὸς ὁ φίλος τὸ ἐπίστευσε...

— Δὲν τὸ πιστεύω. Ἡμεῖς δὲν εἰμεθα θεα-τρικοὶ συγγραφεῖς...

— Πῶς;

— Δὲν εἶπα; Δὲν ἀνέχομεν ἐπὶ τὴν ἑ-ταιρεία...

Ἐτε λοιπὸν ἀφήσαμε τὸν κ. Ποριώτην, ἀφοῦ κατὰ λάθος τὸν συνητήσαμεν, καὶ ἐ-πέστειμεν εἰς συνάντησιν ἄλλον συγγραφέον.

Τὸ «ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ»

Ἐίδαμε τὸν κ. Τίμον Μωραϊτίνου. Ἐτοιμάει καὶ γὰρ τὸ φετινὸ καλοκαίρι τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ «Πανόραμα», ἡ ὁποία τὸσον πόλο ἐπαῖξε περίου στὸ θέατρο τοῦ Συν-τάγματος.

Μόλις τὸν εὐρήκαμε τοῦ ἐξητήσαμε σχετι-κῶς πληροφορίας καὶ λεπτομερείας.

— Ἐφεῖς μᾶς εἶπε τὸ «Πανόραμα» θὰ εἶνε πολεμικὸν. Ὄνομαζονται δὲ «Τὰ εὐχωνία μᾶς» καὶ ὁ «Παταξίς» εἰς τὸν πόλεμον.

Ἡ αὐτοκράτορ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐπαῖξε τὸ μέρος του, γογγύων, ὁργί-ζοντα ὡς τὸ δυνατώτερον τῶν προϋόντων τῆς ἡρωικῆς τοῦ δαμιονίου ἀνδρός. Ἡ ὀργὴν ἐνε-ργητικὰ ὑποσέσας εἰς τὰς ζωηρὰς ἀντιθέσεις. Κάθε ἡρωικὴ καὶ πολλαχῶς κάθε δύο γείτονες λέξει τῆς ἀποκειμένης ζωντανῆς κίνου τοῦ Ταλειγάν-δου ἀποπέσει μίαν ἐκφραστικωτάτην ἀντίθεσιν.

Ἡ εἰς μίαν γενεὰν δεσποῦσαν τῆς Ἑβρώτης ὀλο-κρῶσης μεγαλῶν τοῦ γολθὸ διπλοκίμωνος καὶ κλη-ροῦ τῆς Γαλλίας κατακοιμῆται καὶ καταρε-πεται ἀπὸ τῶν ὀμίμων τοῦ ἀναρωσίου τῶν κατωτέρων ἄλλων γράμμων. Πρὸς τοὺς πολιτικοὺς τῶν ἡρώων ὁ ὀργικὸ ἦτο ἀδυσπόπητος, πρὸς δὲ τὸν Ταλειγάνδου ἐφάνη ἀνηλεῆς.

Ἡ αὐτοκράτορ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀλλ' ἐπαῖξε τὸ μέρος του, γογγύων, ὁργί-ζοντα ὡς τὸ δυνατώτερον τῶν προϋόντων τῆς ἡρωικῆς τοῦ δαμιονίου ἀνδρός. Ἡ ὀργὴν ἐνε-ργητικὰ ὑποσέσας εἰς τὰς ζωηρὰς ἀντιθέσεις. Κάθε ἡρωικὴ καὶ πολλαχῶς κάθε δύο γείτονες λέξει τῆς ἀποκειμένη

Τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον πρὸ τῆς πελώσεως τῶν Ἰωαννίνων

Τὸ Ἐπιτελεῖον τοῦ Στρατοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ

Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς προχωρῶν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἠπείρου καὶ καθαρίζον τὸ ἔδαφος ἀπὸ τὰ συντρίμματα τοῦ Τουρκικοῦ στρατοῦ

Ἀξιωματικοὶ τοῦ Στρατηγείου γενματίζοντες προχείρως ἐπὶ αὐτοκινήτου

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Μου έλεγε ο μελαγχολικός μου φίλος: «Μ' άσθσει κάποτε να μένω μόνος την ώρα που θαμπώνει ή ήμερα και να θυμάμαι να ξαναφέρνω στη μνήμη μου πράγματα που οβύσσαν από πολλά χρόνια. Τότε σ' εκείνες τις εικόνες που με τόσο ξαναγοιζούν την άλυσίδα των έτών σ' εκείνες τις ξεδιορασιμένες ζωγραφιές βρισκόω κ' ένα τόνο που δέν έδουσε κ' ούτε ποτέ θά μπορούση να χάση τη διαύγιά του.

Συμβαίνει τό ίδιο κ' όταν και ή κανείς γραμίματα που κάποτε άγαπούσε. Μερικές γραμμές, μερικές λέξεις, άν έπρόσεξες, διακρίνονται στό μαυρισμένο χαρτί όσο κ' άν καρβουνοιάση, γυαλίζουν σάν να λέμε: — Έμεις ποτέ δέν θά σβήσουμε...

«Άλήθεια, ποτέ δέν θά σβήσουν μερικές άναμνήσεις...

«Έτσι προχτές θυμήθηκα τόν άδελφό μου, κ' όμως τώρα που μιλώ γι' αυτόν μου φαίνεται πως λέω κάτι που είδα ίσως σέ όνειρο, ίσως γιά κάτι που δέν έζησε παρά στη φαντασία μου...

«Ποιός ξέρει!...

«Ήμουνα τότε μικρός, έξη ός έπτά χρονών. Αυτός βέβαια πολύ μεγαλύτερός μου, άφού ήταν άνδρας, όταν έγώ άνοιγα τά μάτια στόν κόσμο.

«Σ' έμένα ή ζωή έρχότανε και μου γελοΐσε, κ' όλα γαράς έγίνοντο αίτιες. Τά λουλοδία ήτανε γιά να τά κόβω. Οι πεταλούδες που άφανιαν γιά λεπτούτσικη σκόνη σά άχτύχια γινάτι άλλο είχανε γίνε παρά γιά παιγνίδι δικό μου; Τά πουλιά τά γλυκοκίλαδα και οι γατίτσες έπίσης οι άσπρες κ' τά μεγάλα σκυλιά μέ τά τρελλά κυνηγητά τους.

«Μά σ' εκείνον φαίνεται μέ διαφορητικά λόγια μιλούσαν όλα και τά πουλάκια όταν κελαιούσανε στην ύψη σιά μέσα ήτανε γιά να τού ποΐνε λυπητερά πράγματα.

«Πάντα άδύνατος ο άδελφός μου, συλλογιμένος και χλωμός, και πολλές φορές τόν είχα δΐη να σκύβη μέ τά μάτια ύψη γιά να κούψη κάποια λύπη.

«Όλη ή άγάπη του γιά μένα ζωντανεύει τώρα σέ μιάν εικόνα μονάχα που ερχεται πάντα ή ίδια.

«Έτσι εινε οι παιδικές άναμνήσεις. Ό,τι εινε έντίποση, έκεινο μόνο μένει.

«Ξαπλωμένος είμαι σ' ένα μεγάλο πολύ φαρδύ κρεβάτι, άρρωστος κ' άκόμα σάν να βλέπω ν' άνοιγη κάθε μεσημέρι ή πόρτα σιγά, αίσφρα και να παρουσιάζεται έκεινος βασιτόνας ένα μεγάλο χαρτί με κόκκινες και κίτρινες καρμίες. Άκούω άκόμα τη φωνή του λίγο βραχνή καθώς πάντα.

«Εινε γιά τό βήχα, καρμίες γιά τό βήχα δέν κάνουν κακό...

«Κ' ένφ έραβε κοντά στό φωτεινό παράθυρο ή μητέρα, αυτός στεκότανε πολλήν ώρα να με κωτάξη μέ τά ύγρά γυαλιστερά μάτια του.

«Η λαμπρόδα των δακρυσιμένων του ματιών ποτέ δέν θά σβήση από τη μνήμη μου, — εινε σάν τις λέξεις στά καμένα γραμματα που δέν θέλουν να χαθούν...

«Γιά καιρό δέν μπορούδ να διακρίνω πολλά πράγματα στην καθημερινή μου ζωή, μόνο πως συχνά στο σπίτι είχαμε καναβάς γιά τόν άδελφό μου χωρίς όμοσ να θυμάμαι ποτέ είχα αρχίσει. Φαίνεται πως κάποτε δέν ήθελε καθόλου να τόν δΐη μήτε νά τού μιλήση και μόνο ρωτούσε κάποτε: — Τί κάνει αυτός;

«Άλλοτε πάλι τη νύχτα ξυπνούσα με φωνές και πάντα πύ δυνατή ξεχώριζε τού πατέρα.

«— Τόν καινούμε τόν Τέλη... γιάτι; έλεγα.

«Μιά νύχτα θυμόμια, έπρεπε να ήτανε πολύ άργά, πετάχτηκα από κάποια φωνή πύ δυνατή από τις συναισθημένες. Πήδησα ξυπόλυτος, καθώς ήμουνα μέ τό νυχτικό και σάν φάντασμα στά λαγωμένα σανίδα έτρεξα από πόρτα σέ πόρτα. Άκούσα μέσα στά σκοτεινά τη φωνή τού πατέρα χωρίς να ξέρω από πού ερχεται. Φώνοιζε:

«— Αυτή θά σέ καταστρέψη. Εινε πρόστυχη γυναίκα ή Νίνα.

«Θυμάμαι πως δέν είχα προφτάσει να πάρω άλλα λόγια, έπειδή άκούσα μία πόρτα που χτύπησε κ' έτρεξα φοβισμένος να χωθώ στό σιδερένιο κρεβάτι μου. Μά εκείνη τη νύχτα είχα μείνει πολλές ώρες ξύπνιος. Αυτή ή Νίνα που ήθελε να τόν καταστρέψη, πού τό ξέρανε όλοι, ποιά ήτανε;

«Και την φανταζόμουν σάν μιά άπ' αυτές τις δράκαινες τόν παραμυθιόν που τρώγανε βασιλοπούλα... Μπά! Τί κακά έπρεπε να εινε γιά να θέλη να κείη και στόν Τέλη...

«Ζωήρά πολύ θυμάμαι ένα άλλο πρωί που γυρίζαμε από τόν κΐπο. Μ' έσορνε έκεινος από τό χέρι στό ήλιοπύρι τού μεσημεριού κ' έγώ πήγαινα τρεκλιόντας μέ παιδικαία βήματα. Καθώς στρίβωμε ένα δρόμο, μιά όμορφη κυρία μέ μεταξωτά φορέματα κ' ένα πελώριο άσπρο φερέδ μάς σταμάτησε.

«Στάθηκε να μιλήη πολλήν ώρα με τόν άδελφόν μου και τόν κΐταζε παρόξενα πολύ, μά κ' αυτός την κΐταζε μέ καλοσύνη όπως όταν μούφρασε τήν άφοσίά μου τις χρωματιστές καρμίες. Έμένα δέ μέ προσέχανε. «Υστερα με είδε κ' έσκυψε να με χαιδέη ρωτώντας τόνόμα μου. Μου χΐιδνε τά μαλλιά που πέφτανε ξανά γύρω από τό κεφάλι κ' ήτανε γελαστή πύ γελαστή, κ' όσο έφραγε γύριζε και έστειλε φιλεί.

«Άλήθεια δέν ήξερα να πώ γιά ποιόν ήτανε μά πιστεύω πως γιά μένα έπρεπε να εινε, έπειδή μου είχαν πΐ πως τούς μεγάλους δέν τους φιλούνε...

«Πύ κΐπο σάν πήγαμε άρχισε να μου λέη να μΐη πύ τίποτα στό σπίτι. — Άκούς, Τάκη, να μΐη πΐς στη μαμά, πού είδαμε. Κ' έγώ ένφ υποσχόμουντα τόν ρωτούσα γιά τήν όμορφη κυρία, μά δέν ήθελα να μού πΐη. Έπέμεινα έγώ, έπέμεινα και στό τέλος είχε πΐ βιαστικά: — Δέν τη ξέρεις, Τάκη, Νίνα τη λένε, δέν τη ξέρεις...

«Μά! Λοιπόν αυτή ήτανε ή Νίνα πού ήτανε πρόστυχη και της άθεσε να καταστρέψη τόν κόσμο; Δέν έβουιαζε καθόλου με τις δράκαινες τόν παραμυθιόν...

«Και τότε πΐδ δέν μπορούσα να καταλάβω

πως ήτανε δυνατόν να καταστρέψη άφού ήτανε τόσο όμορφη κ' έστειλε κ' όλος φίλα...

«Ένα μεσημέρι χΐθηκε ο Τέλης, φαίνεται ύστερα από κάποιο φοβερό μάλομα... Ποιός ξέρει...

«Έγώ στεκόμουν στην πόρτα κ' έπαΐα μ' ένα τζιτζικα. Πριν κλείση τη μεγάλη θύρα νιά πόρτα στάθηκε στό κατώφι να με κωτάξη. Μά αυτό φαίνεται να μΐη πού έκανε πολλή έντύπωση άποχολημένος έτσι πού βρισκόμουν να κΐφω τά άσημένα φερέδ τού τζιτζικα.

«Από τότε δέν τόν ξαναείδα...

«Ο πατέρας έφαινε κΐφος και σοβαρός κ' ή μητέρα κρυβότανε και πολλές φορές την είχα προφτάσει να κΐιη σάν τη ρωτούσα.

«— Μά γιάτι λοιπόν δέν ερχεται ο Τέλης;

«— Εινε σέ ταξείδι.

«— Α σέ ταξείδι.

«— Κ' εκείνη έφραγε γρήγορα κλειόντας τη πόρτα πίσω της...

«Ήρθε να πείρασε πολλές καιρές, — χρόνος, ίσως και πάρα πάνο.

«Έσοτερα θυμάμαι ένα πρωί πού μέ έστάση ή ύπηρέτρια πύ κΐριε από τά συναισθημένα να μέ πΐση, έπειδή λέει είχε να πΐη τά κΐλλα στην έκκληση.

«— Τά κΐλλα, γιάτι;

«Κατέβηκα κΐτω στη σκοτεινή τραπέζια μέ τούς μεγάλους μπερτενές κ' είδα τη μητέρα στά καμάρινα να κΐιη περμένη στό καναπέ.

«Ο πατέρας ήτανε άκουμισμένος σΐ γονιά τού παραθυριού και κατάλαβα πως προσπαθούσε να μΐη κΐιη. Κΐτταξε όση τις μυγδαλιές.

«Στάθηκε τότε σ' εκείνη τη θΐψη πού έπνεγε τούς άλλους έγώ μικρός μικρός μέ τά κρεμάμενα μαλλιά μου άνδρος από κάθε μεγάλη λύπη και καθώς άρχιζε να κΐιω όη από θΐψη μΐ μόνον από τη φοβέρα τού ά γνόστου πού έκανε τούς άλλους να κΐιω, αισθανόμια την ύπηρέτρια πού μέ φώνοιζε και μέ τραβούσε στην αΐλη να παΐσω.

«Δέν είχε τίποτα, μούλεγε, ο άδελφός σου εινε λιγάκι άρρωστος, μά δέν εινε τίποτα, τρέχα, πήγαινε να παΐσεις.

«— Ο άδελφός μου;...

«Και όνειροπαμένους κατέβηκα στην αΐλη και σέ μία μεγάλη στεγνά κΐνη ήλιου κ' άόθια πού μέσα έβλεπα να γλιστρούνε χροιά φρακάκια μέ τά παραξενεμένα στριγγιλά ματάκια τους.

Και τότε πρώτη φορά μΐ φάνηκε πως τό κΐητάρι μου δέν ήτανε τόσο γελαστό και πως οι φωνίτσες των πουλιών κΐριβαν κάποιο κΐάμα.

«Ποτέ, ποτέ δέ μου ξαναείπαν τίποτα γιά τόν άδελφό μου, μά στη παιδική μου ψυχή καρφώθηκε ή ιδέα πως εκείνη ή δράκαινα...

«Ο φίλος μου σΐτασε και τά μάτια τού ήσανε γεμάτα δάκρυα.

«Ω έσοις, γαμένον προσώπον άναμνήσεσ ζυμωμένες με λίγη γαρά και με πολλή θΐψη, έχετε κΐτι τό θελκτικό και πικρές άκόμα...

Βουκουρέστι.

ΚΩΝΣΤ. Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΙ ΠΟΛΕΙΣ

Απογραφή, γενομένη τας άρχάς τού 1913, μάς δίδει άριθμόν των κατοίκων των μεγαλύτερων πόλεων, εις άκριβή σιαιστικήν. Ίδου κατά σειράν α πολυανθρωπότεραι πόλεις τού κόσμου, άνευ των περιχώρων αυτών:

Η μεγίστη πόλις τού κόσμου εξακολουθεί να είναι τό Λονδόν, τό όποιον άριθμεί, 6,700,000! Κατόν έρχεται ή Νέα-Υόρκη με πληθυσμόν 5,600,000, ο Παρίσιος με 4,100,000, τό Βερολίον με 3,800,000, και τό Σιάγκον με 2,600,000. Εις τρίτην όθον έρχονται ή Βιέννη με 2,100,000 κατοίκους, ή Πετρούπολις με 2,000,000, ή Φιλαδέλφεια με 1,070,000 και ή Βουδαπέστη άριθμεί 1,100,000 κατοίκων.

Εις τήν Ασία όσαίτινος άριθμούν τό Τόκιο 2,250,000 κατοίκων, τό Χαντιν 1,500,000 και άλλα τινές πόλεις, άριθμοΐσι άνω τού ένός εκατομμυρίου.

Πρό τού Βαλκανο-τουρκικού πολέμου ή Κωνσταντινούπολις ήρθε με 1,100,000 κατοίκων, άν τούτο εινε και τώρα άκριβές, εινε άμφίβολον, και' όυ εινε γνωστόν ότι από τά θΐματα τού πολέμου και από τάς μεταπολεμικές πολλών κατοίκων εις Ασίαν, ο πληθυσμός της βασιλίδος των πόλεων, ό-πότεϊ ικανή άβρασαν.

Σήμερον εις όλον τον κόσμον άριθμούνται 21 πόλεις αυτες έθουσι άνω τού 1 εκατομμυρίου κατοίκων. Έκ τούτων αϊ 9 ειναι εις Ευρώπην, 3 εις Νότιον Αμερικήν 7 εις Ασίαν και αϊ λοιπά άλλαχο.

Η ανώτερο όμοσ σιαιστική αλάσει ικανός ειναι αϊ πόλεις ύπολογισθών μετά τόν περίε χρόνον. Υπό την έσοτην αυτήν ο πληθυσμός εις τας πρώτας πόλεις έρχεται ός έξης: Λονδόν 7,5 εκατ. Νέα-Υόρκη 6,9, Παρίσιος 4,5, Βερολίον 4,1 εκατ. κτλ. Υπερολιθή ηδη ότι ο Νέα-Υόρκη μέλλει να ύπερβή τό Λονδόν κατά τό έτος 1920, καθότι ο πληθυσμός αυτός αυάνει άμνηρόν, όσαίτινος δέ τό Βερολίον θέλει ύπερβή τούς Παρισίους, όποτε

ή σειρά θά έρχεται ός έξης: Λονδόν 8,100,000, Νέα-Υόρκη 8,200,000, Βερολίον 4,800,000 και Παρίσιος 4,700,000 κατοίκων.

Η αυτή σιαιστική όμιλοΐδα περι τού μεγάλου πόλεου άναφέρει ότι 400 πόλεις έθουσι άνω τού 100,000 κατοίκων άριθμούνται εις τήν ήρην. Έκ τούτων αϊ 200 ανήκουν εις Ευρώπην, μεταξύ των όποιον ή Ελλάδα δύναται ήδη να κωρηθή ότι έχει τας. Τας Αθήνας, τήν Θεσσαλονίκη, και τόν Πειραιά! Αλέξανδρος Βαβαργιάνης

Μη ζητείτε να εύρετε τό βάθος της γωνίας κείας καρδίας. Ματαιοπονείτε. Ζητείτε τό βάθος τού χΐους...

Απ' τούς έχθρους φιλάγομιοι και δέν πούσ' έστέ μου, πούσ' έστέ μου, πούσ' έστέ μου, πούσ' έστέ μου.

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Η ΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΥΜΒΕΡΤΟΥ.—ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ ΕΣΤΕΜΜΕΝΟΝ

Ο βασιλεύς της Ιταλίας Ουμβέρτος, όταν την 22ην Νοεμβρίου 1878, διέφυγε την μάχαιραν του μαχηρού Πασανάνι, έρωτηθείς διατί δέν τόν έπιμύρησε, απάντησε φιλοσοφικός:

— Κΐα βολέτε; Σόνω λι' ύστροτί ντάλ με-πΐτα! Τι θέλατε; εινε οι κίνδυνοι τού επαγγε-λματος!

Τός κίνδυνος τούτου ύπέρ πάντα άλλον έπαρμένον της Εύρώπης έθεκίμασε και δοκίμασε ο βασιλεύς της Ισπανίας Αλφόνσος ο ΙΓ' από της ήμέρας όπου άνέστη εις τόν θρόνον δέν έκανε να εινε ο στόχος τόν άποστράφον. Την αΐτη ήμεραν καθ' ήν εγένετο ή άρκαμωσία, την 11ην Μαΐου 1902, άνεκάλυψαν συνουσιάζον κατά της ζωής του. Την 10ην Ιανουαρίου 1903 διέφυγε σιαιαν ριφθείσαν κατά της άμάξης του. Την 29ην Ιανουαρίου 1904 εΐρον βόμβαν εις τά βασιλικά δωμάτια τού άνακτόρου της Μαδρίτης.

Την 29ην Απριλίου 1904 μικρόν πυροτέχνημα έ-έπρηξε εις τήν Βαρκλωνήν κΐθωθεν της στοάς ής έπρόκειτο να κΐιη η Αλφόνσος ο ΙΓ'. Τού-τό ήτο έαγμα της άποφάσεως τόν άναρχικόν να σφαιρίσει τόν βασιλέα κατά τήν ήμεραν καθ' ήν θά έπισκέπτατο την μεγάλην καταλανικήν πόλιν Όλις οι Έλληνοι άνημπούται άκόμη την άπόπειραν της 28ου 1905, ή όποια έλασε χώραν την 11ην Ιουνίου 1905, και κατά τήν όποιαν έπρηξή κΐθωθεν της άμάξης ης έπέδωσαν ο Αλφόνσος μετά τού Προέδρου Λουμπά μια βόμβα. Την 29ην Μαΐου 1906, την 29ην ήμεραν τού γάμου τού μετά της προκηπίσεως Βικτωρίας τού Βα-τενέδου, μία βόμβα έπρηξή κατά της άμάξης τού βασιλικού ζεύγους και δέκα έξ άτομα έφρο-νίστησαν. Έκτος, πολλοί συνουσιάζον άνεκαλύ-θησαν και έπικατωθήσαν. Έξέως, πρό όλην ή-μεραν, ένας άθλος έπυροβόλητος με ρεβόλβερ κατά τού βασιλέου, ο όποιος ευτυχώς ούδεμια ακουον ύπέστη. Εις έλας τΐς έπικινδύνους και τραγικάς ελάς περιστασιας, ο νεαρός βασιλεύς ήθελε τήν αυτήν ψυχραιμία, τό αυτό θάρρος, τήν αυτήν ιπποτικήν άταραξίαν.

Πάν τούτου και άλλοι πολλοί έστερμένοι, οι όποιοι έπρόβλεπον έκτεθειμένοι εις τας μυσταράς αΐας άποπειράς, έδειξαν προτερήματα άπαρ-άλλου σιαιστικόσ όβήνους. Φαίνεται ότι, κατεχόμε-νοι από της οικΐσεως «των κινδύνων τούτων τού επαγγελματος» έσυναιώνισαν τήν καρδίαν των να τούς υποσέψη άποΐως. Τά παρατίγματα της ψυ-χραιμίας αυτης τόν βασιλέον και τόν θρονόν ήσαν, πρό της μαχηράς, τού ρεβόλβερ ή της βόμ-βας τόν λαοφόνον εις πολυάριθμα. Από της άποπειράς τού Δάμινος κατά τού Λουδοβίκου τού

ΙΕ' μέγιστος έκείνης τού Σάτζος Αλέγκρι κατά τού βασιλέου της Ισπανίας εύρίσκονεν πολλές άποδείξεις. Την 29ην Ιανουαρίου 1757 εις τας Βερ-σλλίας, ο Λουδοβίκος ο ΙΕ' κωτηρχετο περί τήν πέμπτην έσπερινήν ώραν την κΐμακα τόν μικρόν τήν άριστάν και προΐθωτο να άνέλθη εις τήν άμαξον διά να ύπάγη εις τό Τριανόν, ό-ταν ένας άνθρωπος ύψηλό άντικΐτημασ, κοκκι-νοπόρποπος, με μαύρα μαλλιά, με εινά όμοιον, με ράμφος άσπρό, ώρθώθη αΐφνης πρό αυτόν, και θέτων τήν άριστάν χετρα επί τού όμου τού βα-λέου, τόν έκτύπησε δι' έγχειρίδιον. Ο βασιλεύς ειπε: «Κάποιος μ' έπληρώσε!» Και βέβαιον να βή τό αίμα, προσέθεσε: «Είμαι πληγωμένος». Έπειτα δεικνύον τόν άνθρωπον: «Εινε ο κα-κοβόρος! Σταματάτε και μΐη τόν κακο-ποιήτε, μΐη τόν σκοτώνετε».

Έν εκ των καλλιτέρων παραδειγματων ψυ-χραιμίας εδΐθη υπό τού Βοναπαρτόν, προΐθωτο τήν ήμεραν της άποπειράς της 28ου Αγίου Νικαίου. Την έσπεραν έκεινην (24 Δεκεμβρίου 1800) ο προΐθωτος έπηγανεν εις τήν Όπεραν όπου έπρόκειτο να δοθΐ ευεργετική παράστασις. Αΐφνης, ένφ ή άμαξά τού διήρχετο την 28ον Α-γίου Νικαίου, τρομερά έκπυροσκόρησις άντη-γχεσε, θραύσασα τας θέλους της άμάξης, τραυ-ματίσασα πολλούς έπυρους και πολλούς άνδρας και φουέσασα γυναικάς και παιδια τά όποια δΐχηχοντο. Ο Βοναπαρτές όμως δέν έδειξε τήν έλαχιστήν άνησυχίαν.

Ο προΐθωτος, έλεγε τήν έπαύριον «ή Έφη-μαρις των Συζητήσεων», έφθασε εις τήν κατοικίαν του χωρίς να δυνηθΐσι τά πρόσωπα τά ό-ποια εΐρκοκοντο εν αυτή να διακρινόντο εις τήν φυσιογνωμίαν του ΐχνος τι ταραχΐς».

Η στάσις τού δουκΐς Βέρρη, όταν ο Λουδελ τόν έκτύπησε, κατά τήν 28ον εκ της Όπερας τήν έσπεραν τού Μεγάλου Σαββάτου τού 1820 ή-πΐρξεν έπίσης ήρωική και γενναία. Οπαδός φρα-νακικός τού αυτοκράτορος, έχθρος άποκονος τόν Βουρβόνον, ο Λουδελ είχε διανοηθή τό κακούρ-γημά του πρό πενταετία. Ένόμειεν ότι, βολο-φονών τόν δουκά Βέρρη θά έξεμνησΐε τήν φυ-λήν των νομιμικών βασιλέων. Την έσπεραν έκεινην ένφ ο δουξ, έξερχόμενος της Όπερας ή 28ου τότε εΐρκοκοντο εις τό βάθος της σιαιστικής πικ-ταίας Λουδοά, προΐθωτο να άνέλθη εις τήν άμα-ξον μετά της δουκισσας, ο Λουδελ, τρέχον με-ταξΐ τού τοχου και τού φρονοΐ ο όποιος πα-

ρουδΐζε όπλα συνέλαθε τόν πρίγκηπα από τόν άριστάν όμον, τόν έκτύπησε εις τήν δεξιάν πλευράν και έφραγε. ΤΟ πρίγκηψ και άργΐς ενό-μιος ότι τόν είχον άπλόης σπρΐξαι' αλλά έφερε τήν χετρα εις τήν πλευράν του, ήδΐσθη τήν λα-δήν όπλου έμπεπηγμένον εις τήν πλγνήν και ά-νεφώνησε:

— Μ' έδολοφόνησαν! Έπειτα άπέσπασε τήν μάχαιραν. Κΐμα αίματος άνέβλωσε, και ο πρί-γκηψ έπασ εις τας άγκάλας τόν άτόμον, και ό-ποια τόν περιστοιχίζον. Την μετΐφραρον εις τό θέατρον και τόν άπέσπασ εις αΐθουσαν παραιν-μένη της βασιλικής κατοικίας. Μετά νύχτα πε-ριπεταΐσθη, έξέπνευσε. Κατ' έπανάληψιν είχε ζη-τήσει χΐριν διά τόν άνθρωπον, ο όποιος τόν είχε κτυπήσει.

Κατά τήν φοβεράν άπόπειραν τού Φέσις, ή ό-ποια εγένετο την 28 Ιουλίου 1835, ο Λουδοβί-κος Φίλιππος δέν έδειξε άνησυχίαν διά τόν έαυ-τόν του αλλά διά τούς καλούς υπαλλήλους, οι ό-ποιοι έπιπτόν γύρω του. Την ήμεραν έκεινην, ο Λουδοβίκος Φίλιππος συνουδουμένος υπό τινος έ-πιφανούς έπιτελάρχου, έπεσέθη τήν βασιλικήν φρουράν, ή όποια είχε παραταχΐη κατά ήμους τόν βουλεδάρτην της Μαγδαλίνης. Την σιαιμΐν καθ' ήν ο βασιλεύς έφθανε άπάντην τού άριθμού 50 τού βουλεδάρτου τού Τζιμπλου τρομερά έκ-πυροσκόρησις άντηγχεσε. Οπισθεν παραθύρου της οικίας έκείνης, ο Φέσις, ένα είδος αναλαβήτου άναρχικού, παραινυθείς υπό τόν Μαρσί και Πα-πτιου έπαναστατών έραταεΐχοντο, εις τοποθετίαν μίαν σατανικήν μηχανήν συνισταμένη υπό πεν-τηκοντάδες έλληνικόν σωλήνων, τοποθετημένων επί τινος τροχού και οι όποιοι έκκονούμιοι ταύ-τοχρόνως ήδυνάοντο να κατακραινύσασαι μέ ένα μόνον κΐτύπημα δολοκλήρον τάγμα. Ο Λουδοβίκος Φίλιππος ός εκ θαύματος διέφυγε τόν θάνατον. Αλλά γύρω του, οι νεκροί και οι τραυματίαι έ-κΐλυπον τό έδαφος. Τεσσαράκοντα δύο πρόσωπα έπληγώθησαν, μεταξύ των όποιον ο στρατηγός Μορτιέ, ο δουξ Τραβΐ, μέγας σφραγισΐάς της Λεγιόνος της τιμής, ο όποιος έφρονύθη.

Ο Φέσις, πληγωμένος από τήν έκρηκν της μη-χανής του, είχεν εις μάτην προσπαθήσει να δρα-πεταΐσθη. Τόν άνεκάλυψαν με αίματιομένον τό πρόσωπον εις τό βάθος της αΐλης γειτονικής τις οικίας, Φυλακισθείς, ήρωΐκη και ήλιήγη. Και, χωρίς μέαν νέαν ένομοκράτην Νίναν άσασάν, τήν όποια ήρπαξέ με άγριον έρωτα, ούδέποτε ίσως θά έμάνθανον τό πρΐσματικόν του όνομα και τά όνοματα των συνεχόν του.

Έλευσις ΑΘΗΝΑΙΩΣ Ε. ΔΑΣΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης.—Καλλιτεχνικός θιασος υπό τήν διεύθυνσην της κυρίας Κυβέλης Αδριανού, με τόν κ. Βουσαρίαν, τόν κ. Χρυσομάλλη, τόν κ. Χαλκιοπούλον, Βενιέσην, τήν κ. Καλογερί-σκου κλπ. Δράματα και κωμωδία. Θεάτρον έ-στασιμόνον.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Μαε. Κοτοπούλη.—Η δεσπ. Μαρία Κοτο-πούλη με τόν έκλεκτόν της θιασον. Δράματα, κωμωδία και έπιθεωρησις. Θεάτρον έστεια-σμένον.

Συντάγματα.—Η Έλληνική Όπερέττα Λαργά κλπ. κ. κ. Σ. Κανδΐλη, Ράλλη, Μαΐλλα κλπ. και τός κ. Αφεντάκη, Λοά Ραΐη, Τριχάν κλπ. Σηηνικά και ένδυμασία πλοΐσιαν, όχηστροα πλήρη, έκτέλειος λαμπρά θεάτρον έστειασμένον.

Παλλάς.—Νέον θέατρον οικοδομηθέν άπο-στασιαστικά διά Κινηματογράφον, πολιτέλειαν, όχηστροα θαυμαστά, όσαίτεια, θύρα έξόδου και όλα τά άναϊτούμενα διά νεότερον θέατρον.

Αϊ ταινία πρώτης τάξεως από μεγάλους οί-κους Ευρωπαϊκούς. Ταϊνία έπίσης καθαρώς Έλληνικά. Όδος Σταδίου, 5 μ. μ. μέχρι τού μεσονυκτιου.

Αγώνες ποδοσφαιρισίας.—Την παρελθούσαν Κυριακήν εν τη Ποδηλατοδρομΐα τού Νέου Φα-λήρου έγένετο match μεταξύ των νεωτέρων έμ-βλητών τού Αθηναϊκού Ποδοσφαιρικού και της Πε-τρούπολης. Πρακτική, σημασία, ως τό της έπιβρασέως τόν άνέριον επί της πραγματικής ζωής, της διαγνωστικής αυτών σημασίας, της χρησιμοποίησεως των ως παθολογομικόν άνδεί-σεων.

Τό έργον τούτο εις μετΐφρασιν τού κ. Χ. Νεο-κλήους έξεδΐθη εις τήν Φυλοσοφικήν και Κοινωνιολογικήν Βιβλιοθήκην Φέξη.

Η μετΐφρασις τού έργου τούτου φιλοτεχνήσασιν υπό τού κ. Ν. Κουτουρμάνου έξεδΐθη εις τήν Φιλοσοφικήν και Κοινωνιολογικήν Βιβλιοθήκην Φέξη.

Μασσός, καθ' έλας τας ύποδείξεις της έπι-στήμης Αιμιλία Βραχλιτόπου, Αθήναι, έδος Ίπποκράτους 40 Γ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

73 (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αι αναφοραί του λαού

Η φυλάκισις τών Μαυρομυγαλιών επέπρωτο να χύση έλαιον εις την πυράν.

Ο λαός της Ελλάδος διαιεθεβεις εις δύο άνθετους μερίδας εκηρύχθη ύπερ και κατά τών Μαυρομυγαλιών.

Αι συζητήσεις καθ' όλην την Ελλάδα έσπρέφοντο διαρκώς εις τό ζήτημα τούτου, και διηγον τούς κατοίκους, διότι όσοι ήσαν ύπερ της επανάστασεως έπιήνου τούς Μαυρομυγαλιούς, όσοι δε ήσαν ύπερ τού Κυβερνήτου κατεφέροντο δριμέως κατ' αυτών.

Αι συζητήσεις αυται κατέληξαν εις πάθη ισχυρά, τα οποία έφωρισαν τόν λαόν εις δύο έτοιμότελα μερή.

Οι φίλοι τών Μαυρομυγαλιών ύβριζον τούς άντιθέτους των με τός λέξεις «Προδοται, Τυρανολάτριά, και Ρώσσοι». Οι δε φίλοι του Καποδιστρια απέδιδον τός ύβρεις, όνομαζοντες τούς άλλους έχθρους της πατρίδος.

Οι τελευταίοι ούτοι συντάσσον, τι ενεργεί τών ύπαλλήλων της Κυβερνήσεως, και αναφορας προς τόν Κυβερνήτην, διά τών όποιων έπιήνου την σάτιον του και ήλύον ανέν άνό δια την καταδίωξιν τών Μαυρομυγαλιών, ή όποια θά έφερε την παύση των ταραχών και την ήσυχίαν εις τό κράτος.

Την διάφορον ταύτην του λαού ήκολούθησαν και αι έφημερίδες, εκ τών όποιων οι δύο σοβόμενα μέχρι σήμερον, ή «Γενική Έφημερίς» και ή «Απόλλων» της Ύδρας άλληλοετροχίζον και έσπενδόνουν ύβρεις κατ' άλλήλων, αι όποια φυσικά κωτίον την κατάστασιν ακόμη τραγυτέραν και επετέχον την μοιραίαν λύσην.

Η κρίσις

Υπήρχε λοιπόν μερίς άντιπολιτεύσεως και έντός του Ναυπλίου, ή όποια κατεφέρτερο με σοφοδότητα εναντίον της Κυβερνήσεως του Κοποδιστρια.

Οι άντιπολιτευόμενοι ούτοι του Ναυπλίου όνομαζόμενοι κατά την γλώσσαν της εποχής Συνταγματικοί ήσαν οι λυσοθέτοτεροι τών έχθρων του Κυβερνήτου, πρώτον επειδή ζώντες εις την ίδίαν μετ' αυτώ πόλιν, εξέλαμβανον όλα τα χροία της τάξεως λαμβανόμενα μέτρα τυρωνικά, τός φυλακισίας λ.χ. τών παραφροσών πολιτών, τός καταδίωξεις τών φανατικών στασιαστών και δεύτερον επειδή ένεκα της πληθύσεως τών όστυρωκικών και κατοπιτεύσεων δεν ήδύναντο να εκφραζόνται έλευθέως και ήσθάνοντο βαρυτέραν την πίεσιν τών Κυβερνητικών νόμων.

Όλα όμως τα ύποβόσκοντα ταυτα έντός της προειουθεσίας μισθ, δικαιοσύνην και έπιθυμίζοντο και εις τός κρυφίας συνεντεύξεις και εις τός μουσικούς συναστροφάς, κατά τός όποιος οι παρευρισκόμενοι έλαμβανον όλα τα προφυλακτικά μέτρα μήπως ακουσθώσι παρὰ τών ύπαλλήλων της όστυρωμίας.

Τό χειρόγραφο, τό όποιον εΐχονεν άνωτέρω μεταχειρισθώ, περιγράφει την έν Ναυπλίη κατάστασιν ύπερ τό δέον αδητηράν από την όποιαν δεν λείπει βεβαίως ή μερίς φανατισμού έννοτε εξικνουμένη μεροληψία.

Κατά τό χειρόγραφο τούτο «αι μουσικαί άστυνωμιαί και οι κατασκοποι έπολλαπλασίωθησαν τούσιν από κοσμικούς όσον και από ιερωμένους και πνευματικούς, και όστω τότε αι φυλακαί εΐχονεν από άδούως Έλληνας.

Άλλοίμονον εις εκείνον όστι ήθελε τολμήσει να ήμάλση ιδιαιτέρως και μουσικός.

Πολλοί Άρχιερείς, Ίερείς και διδάσκαλοι έξεορίσθησαν μαζών από τών Ύδρων και έφυλακισθησαν χωρίς εξέταση και κρίσιν και οι περισσότεροι ευγενεις εξορίσθησαν μόνοι τους μαζών και άπελθόντες συνεκεντρώοντο εις την ηΐσην Ύδραν.

Τότε οι φίλοι έχασαν τός έστίας των, πολλοί γονεις εδίδωσαν τά τέκνα των, διότι έφρονούσαν άλλεως, οι άνδρες επαιδευοί τός γυναικας των και εκείναι εκκαταρώοντο την τύχη των κτλ.

(Η συνέχεια εις τό φύλλον της Πέμπτης)

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΝΕΚΡΙΘΗΣΑΝ

και θα δημοσιευθώ, με την σειράν των, τα έπομένα λογογραφήματα, εκ τών σταλέντων την παρελθούσαν εβδομάδα:

ΠΕΖΑ.— «Μύλοι» Σ. Δ. Καρατζά.— «Ανέκδοτον «Ο φρόνιμος κύκλος» Τ. Ι. Παπαθανασοπούλου.— «Οι Κρήτες χωροφύλακες» δ)δος Άγγ. Τσιώμου.— «Αι περιπέτειαι μιάς τριανδρίας», «Δύο μήνες αιμάματος» Μίμη Καπόλλα.— «Έσθρναί εικόνας» Γερ. Χ. Μοσχοπούλου.— «Η φιλοπατρία» Τάχη Δ. Αημοπούλου.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.— «Θλιμμένοι σκοποί» Γ. Μ. Καλομενοπούλου.— «Στό Γολγοθά μου» και «Τα παρασμένα» Άλέκου Ι. Παυρονάκη.— «Η κατάρτα» Φ. Μαρξίνα.— «Στην αγάπη μου» Ιωάννου Α. Ζήρα.— «Βιολέττα», «Στην ποδιά σου», «Παλιό εϊδύλλιον», «Τό δάσος της ζωής μου», «Η πρωτομαγιά μου», «Τό κάκον», «Οι ναυαγοί τού έρωτος» Ι. Αημιλιανού.— «Η εδύχτα» Πέδου Αγκάθη.— «Εύνη!» Πέτρου Λεμώνα.— «Στην εργάτιδα» Αλίστη, «Τάχη γυαλί» και «Κοιμητήρι» Γεωργ. Μ. Καλομενοπούλου.

10 λεπτά ό στίχος (εκ 35 στοιχείων) διά την προτίμησιν των εγκρινόμενων λογογραφήματων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Θεοδ. Ζαχ «Τμή ή τού κωνηγοΐ» ακατάλληλον διά την «Ελλάδα». Τά εγκρινόμενα σας με την σειράν των.— Δαρνοστειφές Ναυτόπουλον. Η σταλιεσα δρ. Ι και 20 χρονοσμοσιότην διά καταχρήσεσι. Αι εγκρίσεις γίνονται μετά προσοχής και τά έργα σας ως και πάντων τών αναγνωστών, εξετάζοντα προσεκτικώς. Εις τί δε πταίει ή ύπερπεια τών εγκρίσεων όταν άποσταλλόμενα έργα πασιφανώς δεν δύνανται να εγκριθώσι.— Χρ. Χρισ. Μάντραν (Έλευσίνος). Γράψετε νέα πράγματα, άντυπώσεις σας άτυπικάς. Τά ανέκδοτα έξυπαν μέν, αλλά γινούσιν και παλαιά.— Ι. Αημιλιανού. Έχετε ένα καλό ταλάντο. Άλλά άν έγρφατε όλιγότερα και άτυπικότερα θά ήσαν βαρυσία. Δεν εινα αλήθεια ότι έχετε διαδοχή πολών των Καμπύρη και τά παλαιά ποιήματα του Πέτρου Βασιλικού;— Μ. Κ. Βολ. Έχετε δικαίον σχετικώς με την κριτικην του κ. Μπασιό. Εινα άπόσπασμα εκείνης διαρρυθμισμένον.— Α. Δραγοσήν. Εις τός 20 Μαρτίου έλήφη έπιταγή χωρίς έπιστολήν και διά τό ποσό αυτώ αναθεώσαμεν την συνδρομήν σας ήτις θά έλγην τη 15 'Απριλίου, σημερον έλάθεμον έτεραν έπιταγήν και ενεγράψαμεν τόν κ. Γ. Βουλγαράκη άποσταλντες τά φύλλα από 1ης 'Απριλίου.— Άναστ. Συριαικήν. Έκαστη εξαμηνία δρ. πέντε. Την άποστολήν των χρημάτων κανονίσατε ήμεις. Διά την καταχώρισιν εκεινήσ της 20.— Χρ. Χανιωτάκην. Συνδρομή προς έγγραφην σας έλήθη.— Έλευθερωθέντων Σάμου. Εις ποίαν διαδύσαν θά σταλή τό ήμερολόγιον;— Ι. Παπασιόδη. Τούτοτον δημοσίεσμα δεν έλήθη.— Κ. Σ. Κοσμοπούλου. Σας είπαμεν ότι πρέπει να σταλούν εκ νέου διότι τωσ να έχθήσαν.— Ι. Μωδοπούλου. Συνδρομή έλήθη. Φύλλα εστάλησαν.— Πέτρ. Παναγόπουλον. Συνδρομή έλήθη. Ένεγράψετε.— Ν. Φωστήραν. Τά σταλέντα μόνον εις τός καταχωρίσεις δύνανται να δημοσιευθώ άντι 10 λεπτών τόν στίχον.— Κ. Στουμιτιάδη. Διά να δημοσιευθώ όπωσ θέλατε θά γίνη στίχοι 14 έπομένος θά σταλιετα ακόμη 70 λεπτά.— Γ. Χαλκιάδοπούλου. Έστάλη.— Γ. Κοροβίσσην. Όταν τά άποσταλλόμενα θά εγκρινόνται τότε θά δημοσιονται. Άνταποκρίσεις δύνασθε να στέλλετε.— Ε. Τσιριμπήν. Τά σταλέντα εις να δημοσιευθών χρειάζονται λεπτά 80.— Γ. Αγγελόγιαννην. Διά τός καταχωρίσεις δραχ. 4 και 50.— Μ. Θεοδοσιόδην. Δεν την γνωρίζομεν.— Τ. Μαντάν. Διά τός καταχωρίσεις δρ. μία.— Άλέξ. Γουναρόπουλον. Δυστυχώς δεν ύπάρχουν, άν εν τφ μεταξύ εφρηθώσιν τότε θά τά σταλιεμεν.— Πίπ Μυρογιάννην. Έπαναλαμβάνομεν ότι τά φύλλα στέλλονται τακτικώς. Φύλλον εστάλη. Όσον άφορρά τό άλλο ζήτημα λάθετε υπ' όψην σας την προηγούμενην άπάντησιν μας.— Γ. Ζαφειριόυ. Έλήθη αλλά δεν ταυχογραφήται από την έφημερίδα.— Α. Θεοδοσιόπουλον. Φωτογ. έλήθη.— Άντ. Παπατρέχαν. Συνδρομή προς άνακώσιν έλήθη. Ένεγράψετε μέχρι της 31ης Μαρτίου 1914.— Κ. Κουαγόγιαννην. Συνδρομή εξάμηνος προς έγγραφην σας έλήθη.— Σ. Τηλιών. Έλήθη.— Χ. Φιλίππου. Τα φύλλα εκ τών γραφείων μας στέλλονται τακτικά.— Χ. Ν. Χριστοδουλήν. Συνδρομή προς έγγραφην σας έλήθη, φύλλα προηγούμενα εστάλησαν.

Δουλήν. Συνδρομή προς έγγραφην σας έλήθη, φύλλα προηγούμενα εστάλησαν.

Ι. Ζήραν, Ι. Αημιλιανόν, Αικ. Σελήγιαννην, Ν. Δακουρέαν, Άγγ. Τσιώμου, Γ. Παπακοκού, Χρ. Π. Χρυσούλην, Χρ. Σακελλάριόπουλον, Φαέθων Μαρξίναν, Σου. Κ. Εμ. Ν. Φωστήραν, Θ. Ζαχάρεν, Αδίστην, Ν. Σκίτην, Μ. Καπόλλα, Γ. Αημιλιανόν, Άγ. Τέταν, Π. Λεμώνα, Γ. Καλομενοπούλου, Π. Αγκάθη, Άτρώμη Ναυτόπουλου, Γερ. Μωσχοπούλου, Γ. Αημιλιανόν, Άχ. Μωρηδην, Σενοφ. Ατίση, Ν. Κοσμάκη, Θ. Ζαχάρεν, Ν. Ζαφειρήν, Ι. Παπασιόδην.

Τά παρ' ήμιν σταλέντα λογογραφήματα έδηφθησαν, και θά δημοσιευθώσιν με την σειράν των έφ' όσον εγκριθώσιν.

ΟΣΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

δεν εινα γραμμένα επί της μιάς μόνον ύμεως του γήεντου, αλλά και επί τών δύο, ως άχρηστα διά τό τυπογραφείον, δεν εξετάζονται διάλου, ούδέ ύποβάλλονται εις έγκρισιν.

ΕΠΑΡΧΙΑΚΗ ΖΩΗ

Καρδίτσα.

Εφέτος ή Πρωτομαγιά εν τη πόλει μας εορτάσθη έχι τούσιν ζωηραι. Την παραμονή τό εσπέρας επαιξεν εν τη πλατείη ή όαρέτα του κ. Μήτσα μέχρι της 1 μ.μ. ήσαν δε και πολλαί οικογένεια άπολαμδόμενα της άρμονικής ταύτης μαγείας. Την ήμέραν της Πρωτομαγιάς πολλαί οικογένεια έξεύθησαν εις τός διαφόρους άναψυκτικός εσχούς προς διακείαση. Την διακείασην τού μικροκόσμου καθύστερα και τό ότι την ήμέραν ταύτην ήτο ή εβδομάδι άγορά της πόλεως μας.— Νέος Ιατρός προσέτιθε εις την χορείαν τών έπιστημόνων, ή τάς άτυπεί εκ Παρισίων κ. Κωνσταντίνος Πανταράσης.— Άνεχώρησεν δι' Αθήνας δ κ. Γ. Σαμαράσος διευθυντής της ένταύθα εκδόμενης έφημερίδος «Μεσσαλώτης».— Ο κ. Καλοχρητής μας εκόμοσ και αυτοκίνητον, τό όποιο και άνεμάζει κατά συμφωνίαν, τούτο άποτέλει και εν δειγμα άλματικής προόδου της πόλεως μας.

Αγαθολής Δ. Τέτα

Βόλος.— Την παρελθούσαν Πέμπτην εις τό προαύλιον τού Β' Δημοτικού έπαιξον αι εξετάσεις τών μαθητρώων τού Άρσάκειου μας εις τήν γυμναστικήν. Άπασαι αι μαθήτρια έφερον ήμισυ μέρους στολές. Τό θέμα ήτο γραμμικόν αι δε άσκήσεις συνδοσμεναι υπό της μουσικής τού Όργανοτροφείου μας ήσαν άρμονικά. Μετά τός άσκήσεις αι μαθήτρια εκέρσαν Άρσάκειου χροδός, τούς έπολους έσυρον με πολλήν χάριν αι θνίδες Άλεξάνδρα Ήλιοπούλου και Α. Παπαρήρη. Μετά ταυτα ήγένετο άγών διεκωστικόν εις τό όποιον ένίκησεν ή Όμάς ή άποστολήν εκ τών θνιδών: Εδτ. Βορβαρέσος, Έλ. Παπαρήρη, Άσημίνης Πάπασημητηριου, Βασιλικής Πασιόπουλου, Άγγελικής Δραγογιάννην, Άλεξάνδρας Ήλιοπούλου, Έλένης Βαρσάμη, Βασιλικής Καρατάσας Ρυγάδου και Άνδρονίκης Βαρέα.— Εις τός εξετάσεις ταυτας παρίστατο πλήθος κόσμου, όστις απήλθεν κατενώθετοσμένος εκ τών λαμπρών άποτελεσμάτων των μαθητρώων εις τήν γυμναστικήν. Θεραπά συγχαρητήρια εις τήν δεσκάλικήν της γυμναστικήςς έδρα Γεωργίου Λουκάς Π. Βοκό.

Ναύσταθμος.

Ήρχισαν εκχρημαζόμενοι και εκάστην εις τός πεζικός άσκήσεις οι έπιστάται ναυται υπό τών υπαυσηματικών των. Οι γνωρίζομενοι ναυται δεικνύον μέγιστον ζήλον.

Άτρώμη Ναυτόπουλο

Ρεθιμνον (Κρήτης).— Άνεχώρησαν προηέτις διά τού άεροπλίου της εταιρείας Παναλιέντες οι άποτελούντες τόν λόγον της προκολλήσεως στρατιωται, πάντες οχεδόν τραυματια ή έπιάνρωτικη άδεια διαμόνοντες ένταύθα. Ο άνθωσος σμάς των ήτο άπεριγράπτος.

Γεώργιος Οδηγούλος

Πάτρα.— Η εορτή της Πρωτομαγιάς εορτάσθη ένταύθα μεγαλοσπεδώς. Πλήθος στεφάνων και άνθοδεσμών εΐσθεύθησαν από τούς πλανήδους πωλητάς. Η κημιας μέχρι της 2ας μ.μ. συνέκρινον ύπέρθε ζωηρά, οι εσχολαί κημια και ίδίως τών αδελφών Μαρουδα ήσαν κατακόμοσ κόσμου. Ο Μάϊος εκτός τών καλονών της φώσεως πού μας έφερε, μάζ έφεραν και μερικός Άνθώσος καλλονός. Ο καιρός μάζ έχρίσεν αλληλώς καλοκαιρινός ήμέρας. Επεταράχθησαν αι παραστάσεις εις τούς υπαυθηρούς Παναγοστράτους.

Πίπης Δ. Καγιής

Κοζάνη.— Αφίθη πρό ήμερον εις την πόλιν μας ό θλασος Δημητριάδου (όμιλος «Όρφεύς» και ήρμος τός παραστάσεις του εις τό κρηναίον τών κ. κ. Άδελ. Ταυρά με την «Εστία» τήν Τουρκοπούλα.— Λαμπρά εορτάσθη ένταύθα

ή Πρωτομαγιά. Πλήθος κόσμου εις όλας τός εσχούς, ιδιαίτέρως εις την Παναγίαν και εις τόν προηέτην Ήλιον, όπου με διάφορα έργα εορτάσθη ή Πρωτομαγιά. Πολλαί οικογένεια, ως ή τού κ. Ι. Χαλικιά, Άγγ. Χαλικιά, Γ. Ρώμπακα, Δοικαλή, Κ. Βαρέακα και πολλών άλλων οικογενεών μάζ ειχον κάνει ένα γλέντι τρικοδύρο μέχρι της μεσημέρειας εις τό προαύλιον της Παναγίας. Εις δε τόν νάρθηκα τού Προηέτου Ήλιου αι οικογένεια Ν. Ρεπαζά Ιατροδ, Ταυράτη, Σαμαράση, Δημογιάννου, Χ. Γκοβανδάρου, Γκοβιόκα Ιατροδ, μετ' ένός όμιλου νέων εκ Κ. Χαλικιά, Ψιροπούλου, Δ. Πρόσου, Τσιωπήτη, Πάνου Ρεπαζά, Γ. Τιάλλου, Δαρδούφα, Μεταξά, Π. Φατονάκη και άλλων μανδολινιστών από τούσιν μέρη εσπέρας διασκεδάζον υπό τούς ήμους ήτους της Μανδολινάτας. Τής διασκεδάσεως συμμετείχε και ένα μουσικότο από Δρας παυλομάροφους ένδεδυμένους και γεμάτους από φυσικά άνθη, διακρινόμεν πολλός, γράφομεν δε μερικός όσας ένθρομύσμεθα, ως την διασκείασην Ευρακην, Ροσοπούλαν Ι. Χαλικιά, Άδελ. Τσιωπάκη, Δημογιάννου, Τσιωπήτη, Χιονίαν Χατζηγυμνακην, Αναστασίαν Μάνου διδασκάλισαν, Γκατζοφία, Ταυρά και πολλός άλλας.— Ο Ήσολατικός όμιλος με επί κεφαλής τόν κ. Π. Κ. Φατονάκην εξέδραμε εις τό εξοικωλήσιον της Παναγίας. Και εις τά (Κλαδικά) όραϊαν τοποθεσία τής πόλεως μας πολλαί οικογένεια από τούσιν μετάρτασιν εΐσθεσαν λαμπρά την πρωτομαγιά. Μεταξύ αυτών ήσαν και αι οικογένεια Σ. Λαροδούφα και Γ. Μάνου Δημαρχ. και πολλαί άλλαι.— Αφίθησεν εις την πόλιν οι κ. κ. Ζήσης Τσιωπάκης και Κ. Πανέσος έν Ααρσίση.— Ο κ. Πανέσος επεσκέθη την πόλιν μας και άλλας Μαιεδικούς πόλεις διότι τυγχάνει πράκτωρ γεμικός τών ραπτομηχανών «Γρίτζεβερ» και διότι μέλλει να ήρθην εκ εν τη πόλει μας οπισκατίσσημα.— Εις την ήμέραν τών έπιλέκτων Κοζανιτών τών διασκεδάζόντων με πολλήν εθμοτυπίαν εις τό Στεργιάννην τά συγχαρητήρια μου.

Ι. Παπαβασιλείου

Πέρος.— Εις τόν αναχωρήσαντα την παρελθούσαν Πέμπτην άριστολόχος μέσο Κατακώλου διά την ιδιαιτέραν του πατρίδα Λαύριον χάριν κληρονομίας, άγαπήτων μου και προσφιλή εξέδωλον Μίνασ Λαζβίρη, εσχολαί εκ βόθους καρδιάς καλήν κατατάξιν και ταυταί επάνοδον.

Θεμιστοκλής Ο. Κωνσταντίνου

Έν άκρα φαιδρότητι εορτάσθη εφέτος ή Πρωτομαγιά εις την πόλιν μας. Πολλός κόσμος ήγένετο εις τός εσχούς και εις τά περιβάλλια, τό εσπέρας έπιστρέφον με όργανιστάς άνθώσμενας πλημμυρισούσας τόν άερα όρώματα. Ίδιαίτην έντύπωσιν ένεπλήθησαν εις τό κωνόν τό εΐχοναι κέντρων τού ρεύτου κ. Κλάδη, τό όποιο με την ήμεραν τοποθεσιαν του και με τά πλούσια εις χροματα και άρματα άνθη του, κατέκρινεν τός καρδιάς όλων. Την παραμονή της Πρωτομαγιάς εξέδραμε εις την εσχόην μετά τών κ. κ. κληρητρώων τό Γουνασίον μας, παραμείναν καλ' όλην την ήμέραν. Έπίσης την Πρωτομαγιάν άπαντα τά δημοτικά σχολεία άρρέον και θυλίων εξέλιθον εις τός εσχούς.

Η Ειραρεία των 33

Εις τό Παρίσι ιδρύθη μία «Εταιρεία υπό την έπισημίαν «Εταιρεία τών 33» ιδιαιτεί εις οι διανομεις τών κινηματογράφων οι όποιοι ώς γνωστον δεν όφκονται μόνον με την άλήτην διανομήν αλλά προσαυθίνον διά τών κρηναίων των και διά διαφόρον άλλων τεχνισμάτων να προαυθίνω την έντύπωσιν εις τό πλήθος. Προέδος της εταιρείας ταυτης εινα κάποιος Ρωμανός όστις σμικρίζεται ως εαυτηδιδούτος διά να προσελκίση τό πλήθος επί τού προσώπου του και προδόν και κατόπιν διά τό θέατρον διά τό όποιον εΐσθεύεται, έννοια παρεμείνει εις τό μέσο του πεσοδοφούριου και έχει τόν ένα δάκτυλον του ύψωμένον προς όριωμένον σημιον και με τό βλέμμα άπλώς ός να ήτο άπορροσνημένο από εξωτικη ή όπτασία. Εινα άδύηρος προς όλα τά μειδιώματα άναίσθητος προς τός ερωτήσεις, ακίνητος εν μέσο τών όμιρταλαινεύσεων του πλήθους. Τέλος όταν έννοήση ή το ήπεριέργια του κοινοΐ έχρι φάσιος εις τό άνάτατο σημιον εκκινεί ήρέμως συμπορασάμενος μετ' έαυτοΐ όλους τούς περιεργούς και διωδύσαντες προς τό θέατρον ή τόν κινηματογράφον τού όποιο εντε ύπαλλήλος. Άλλοτε δέχεται τά μουσικά φέρον τερασμία βιλίτα εν' ής ενε γορημένον τό όνομα τού θεάτρου. Ένοείται ότι διά τούς κόπους αυούς ό Ρωμανός άνταμείβεται επαρκώς ζών άνέτως.

Άνδρ. Γ. Παράσις

ΚΑΤΑΧΟΡΙΣΕΙΣ

10 λεπτά ό στίχος (εκ 35 στοιχείων) διά πάν όν μουσική με τός στίχους ταυτας.

Εις τόν αγαπήτων μου Ν. Δ., αναχωρήσαντα διά Θεσσαλονικην

Θέλω ν' άποκτήσω μόνον σε! γλυκειά παρηγορία μου, έφ' όσον φάγεις θά λυψή την δόλια την καρδιά μου. Φάγεις μ' άφίνας μακράς, μακράς έφημερών, και δέν γυρίζεις καθόλου να με δής άν ειμαι λυπημένο, θά μετανόησες θά εινα άργά αυτώ δε με περαζή εν όσω σό Ν... μ' αγαπάς διόλου δε με νοιάζ. «Τρικομια»

Τη δεσποινίδι Κ. Τ. εις Βόλον

Σάν θές αγάπη μου να μάθης
Αυτά που θέλω να σοΐ πω,
Γύρσε κίττα τα κεφαλαία
Α! και θά ιδής τό μουσικό.
Πούχα ένα χρόνο στην καρδιά μου
Ή! και δέν μπορούσα να σοΐ τό πω!

Mansourah—Αίγυπτος
«Συνητημένο Άγθωνάκι»

Α. Τ. εις Θεσσαλονικην

Και άγιος αν ήσανε μιά μόνον όαχες χάρη
Δαρμάδες να σε φέρονε και να σε προσκυνούν
Ένω για σενα έθονε όλοι κρυφά κμαρέ
Κι' αδιάκομα σου γράφομε πιστά πως σε αγαπούν
Απ' όλα αυτά που φέρονε χροσΐ περιστεράκι
Άλήθεια κ' ύπογράφομαι «Συνητημένο Άγθωνάκι»

Μανσούρα—Αίγυπτος

Άντ. C. P. μετά Δ' όσον του Ψέλου Άθωνών.
Κον Ζερμίμ Ρ. Γ. Αθήνας

Άντ. C. P. έξ Άθωνών και Πετρών μόνον,
Γαλλιστί, Αγγλιστί, Mr A. E. Chalouet, Kankan, Guinée Française, Afrique.

Άντ. C. P. έξ Άθωνών μόνον Γαλλιστί, Αγγλιστί, Έλληγιστί, Mr Δ. B. Cjo P. Z. Kankan, Guinée Française, Afrique.

Προκειμένου να άπουσάσω δι' έλιγους μήνας παύω ανταλλαγίν C. P. μέχρις επανόδου μου.

«Έλευθερωθέντων Σάμου»

«Περλαμπρον Άστέρας, Πάτρας.— Εύχαριστώ. Διόσ μου: κ. Ντιν. Μενούον, poste restante Ένταύθα.

Άντ. C. P. πανταχόθεν. Διόσι: Σ. Τηλιών, Λαζβίρη, άνεξάρτητον Ταξιαρχίαν Ήπικουδ, Αϊθάτι—Θεσσαλονικην.

«Άρέπουσαν Ρόδα».—Φαντάζομαι περί τίνος επρόκειτο δεν εινα αλήθης. Έν τούτοις εύχαριστώ.

Άντ. κάρτ-ποστάλ με άστυρωμίας έντός φανκέλου. Διόσι: Μήτσον Πω. Δρομάζου, εδός Σπυρίδωνος Τρικοπήτη, άρην. θ, Αθήνας.

Σε κείνην που με νοιάζει

Όπως καρδί έρημο, καρδί τακτισμένο, μεσΐ στ' άφρισμένα κύματα που εινα άφομένο, έτσι κι' έγώ τό δύστυχο, στη τρικομια μένο, για σε νεράδα μου για σε. Άχ! ειμαι πάλι χαμένο!

Ναύσταθμος «Άτρώμη Ναυτόπουλο»

Άντ. C. P. πανταχόθεν. Προτιμώ τοπιστά. Διόσι: Α. Σ. Ύποβρύχιον, Ναύσταθμον.

Άντ. C. P. math. Άπαντί εις τούς στέλλοντας τά καλλίτερα. Διόσι: Lilly I. Spano, Larisse.

Κον Άνδρέαν Καρόζην.— Ηγήθη Πάχα υπό «Σιλβία» δι' «Ελλάδος» Μ. Πέμπτης. Εΐσατε; Άναμνησιν εις διαδύσαντες.

Κέρκυρα Κλαίρα Λέρι.

Άντ. C. P. πανταχόθεν. Διόσι: Α. Κονζουλίδη. Banque de Metelin, Constantinople.

Άντ. C. P. εκ τών περί τών Πατρών. Διόσι: Ν. Μ. Kalapodis, Άγίου Νικολάου 52 Πάτρας.

Άντ. C. P. Διόσι: «Ψεύτικο ναυτάκι άστυρωμίου» Ρ. Γ. Ένταύθα.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1913

Διαιώματα εγκρισεως ή άνακώσεως δραχ. 1

(Συνέχεια)

42) «Ανθολάτρεις».

43) «Μαγαυμένος της Φρεατιόδος».

Διορθώσεις

Τά υπ' αριθ. 38 και 39 ψευδώνυμα διορθώονται ως εξής: «Fleur de Pre», «Corleille de fleur».

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

Αι έγγραφαί συνδρομητρώων της «Ελλάδος» άρχονται και λήγον οιανδήποτε έποχην τού έτους.

Άντ. C. P. μόνον με Δ' όδους. Προτιμώ τοπιστά. Άπάντησιν ταχιστη. Διόσι: «Πτερό στον άνεμο», Ρ. Γ. Πάτρας.

Άντ. γραμματόσημα Τουρκία, Σάμου, Αθήνας, Λέσβου, Μιτυλήνης, Κρήτης κλπ. και άντ' αυτών στέλλω καλλονός. Προτίμ άντ. C. P. με πάντας. Διόσι: «Ίδανική ύπαρξεις», Πόλος.

Καρδιά εκ γρανίτου

Αλή, Αλή άναίσθητος κ' αμχαρής καρδιά εις την μορφήν τού πλαστού σου θά φρικιάς άλλα. Θά φρικιάς θά τήμεσαι εις την μορφήν εκείνην ένω τό σέρμα να γελή σ' την κρίση σου Αλή μου. Όταν ή πλαστική σου ταφή εν μέσο τών άγγέλων θ' άκούσεις παρ' αυτών κ' έού ότι ύπέρθεσαι δαίμον. Δάμον κακός κ' ελέηρος σ' την άνθρωπότην κίσιου φεβ' ή καρδιά σου ή σκληρή πόσες φορές θά σούση. Θά σούση με τη λημονής πόσ θά σούση ή πνοή σου κ' άλλομόνον όταν βεση σ' τόν Πλάστην ή φύγη σου. Ή άσπλαγην λυπήσου με θά τά δάκρυά μου εις βρύσας μεταβλήθωσιν εν πονεμένα όρματα μου. Θά ήθύνωσιν άσπλαγην να τίθασούσιν τούσιν εν τούτοις την καρδίαν σου άδύνατον να μεταβλώ.

Άντ. C. P. έξ Άθωνών και Πετρών μόνον, Γαλλιστί, Αγγλιστί, Mr Δ. B. Cjo P. Z. Kankan, Guinée Française, Afrique.

Άντ. C. P. μετά Δ' όσον του Ψέλου Άθωνών.
Κον Ζερμίμ Ρ. Γ. Αθήνας

Άντ. C. P. έξ Άθωνών μόνον Γαλλιστί, Αγγλιστί, Έλληγιστί, Mr Δ. B. Cjo P. Z. Kankan, Guinée Française, Afrique.

Προκειμένου να άπουσάσω δι' έλιγους μήνας παύω ανταλλαγίν C. P. μέχρις επανόδου μου.

«Έλευθερωθέντων Σάμου»

«Περλαμπρον Άστέρας, Πάτρας.— Εύχαριστώ. Διόσ μου: κ. Ντιν. Μενούον, poste restante Ένταύθα.

Άντ. C. P. πανταχόθεν. Διόσι: Σ. Τηλιών, Λαζβίρη, άνεξάρτητον Ταξιαρχίαν Ήπικουδ, Αϊθάτι—Θεσσαλονικην.

ΕΠΙΤΙΛΑ ΚΑΙ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
Όδός Αίόλου και Εξοχίτου άρ. 108
ΤΙΜΑΙ ΕΝΤΕΛΟΣ ΕΠΙΛΕΠΤΕΣ

Άντ. C. P. math. Άπαντί εις τούς στέλλοντας τά καλλίτερα. Διόσι: Lilly I. Spano, Larisse.

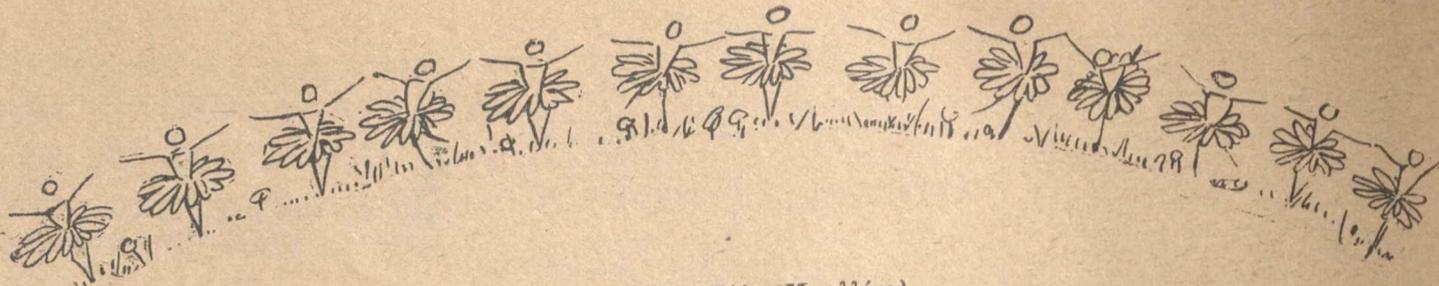
Κον Άνδρέαν Καρόζην.— Ηγήθη Πάχα υπό «Σιλβία» δι' «Ελλάδος» Μ. Πέμπτης. Εΐσατε; Άναμνησιν εις διαδύσαντες.

Κέρκυρα Κλαίρα Λέρι.

Άντ. C. P. πανταχόθεν. Διόσι: Α. Κονζουλίδη. Banque de Metelin, Constantinople.

Άντ. C. P. εκ τών περί τών Πατρών. Διόσι: Ν. Μ. Kalapodis, Άγίου Νικολάου 52 Πάτρας.

Άντ. C. P. Διόσι: «Ψεύτικο ναυτάκι άστυρωμίου» Ρ. Γ. Ένταύθα.

Τὸ Ὀνειρώδες Βάλς (Μπαλλέτο)

Ἦλθε πάλιν ἀνοιξίς, ἦλθαν τὰ λουλούδια

— Ἀλήθεια, εἶδες τί ἀπήντησαν αἱ Δυνάμεις στὴν Τουρκία ;
— Ναι, ἀλλὰ καλλίτερο θὰ ἦτο νὰ ἀπαντοῦσαν εἰς τὰ νωτὰ της.

Ἦκούθη κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Πρωτομαγιάς.
Καὶ τὰ λουλούδια τοῦ Μάη μαθημένα ἐρωτηθῆκαν, κ' ὅλα
αὐτὰ μ' ἀπεκρίθησαν πῶς εὐὸν δὲν μ' ἀγαπᾶς.

ΣΤΗΝ ΑΛΓΥΣΣΙΔΑ

Ὁ Μπαμπᾶς. — Δὲ μοῦ λὲς Τοτό, ξέρεις γιατί τὴν λέγουν ἐξοχή ;
Ὁ Τοτός. — Ναι, μπαμπᾶ, γιατί ἐξέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα πράγματα.
Ὁ Μπαμπᾶς. — Μπᾶ ! Καὶ τὸ ἀντίθετον αὐτῆς πεῖδι εἶνε ;
Ὁ Τοτός. — Ἐποχή, μπαμπᾶ.

Εἶδες οἱ Ἴταλοι πῶς θέλουν νὰ μᾶς πάρουν τὴν Ρόδο ;
— Ναι, ἀλλὰ ἰδοὺ ἡ Ρόδος ἰδοὺ καὶ τὸ πύδημα...